

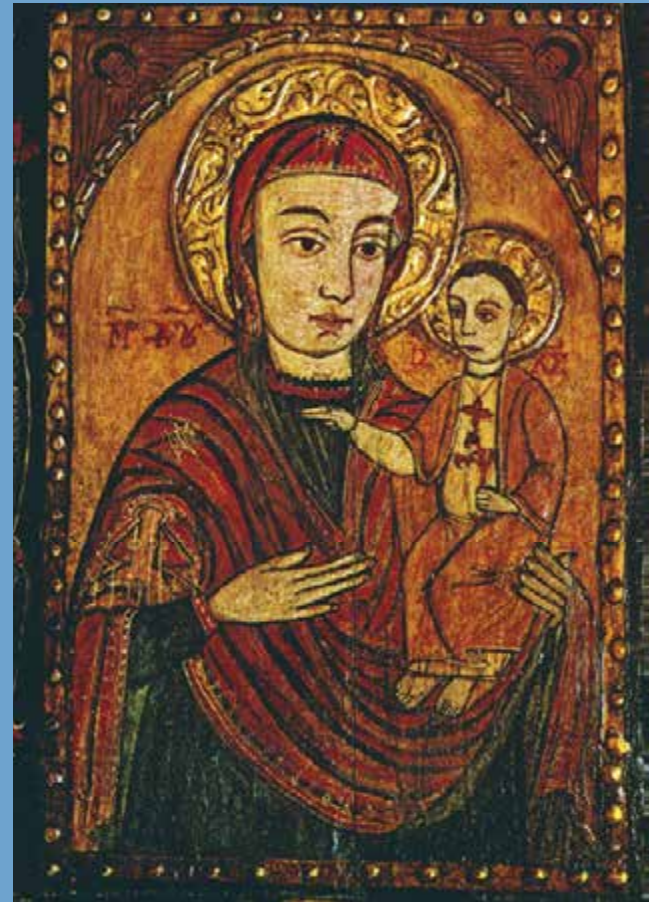

Tengernek Csillaga

Mária korszakának lapja

2012. szept.–okt.
XVII/5. szám

Ára: 290,- Ft

Máriapócsi-kegykép

A szentmise központi imáját, az eucharisztikus imát vagy kánont egy ünnepléses hálaadó megnyitó ének, a prefáció vezeti be. Ennek az elején már a II/ III század óta minden keleti és nyugati liturgiában a következő párbeszéd áll:

Pap: Dóminus vobiscum.	Pap: Az Úr legyen veletek.
Nép: Et cum spíritu tuo.	Nép: És a te lelkeddel.
Pap: Sursum corda.	Pap: Emeljük fel szívünket. (Fel a szívekkel.)
Nép: Habémus ad Dóminum.	Nép: Fölemeltük az Úrhoz. (Az Úrnál vannak.)
Pap: Grátias agámus Dómino Deo nostro.	Pap: Adjunk hálát Urunknak, Istenünknek.
Nép: Dignum et justum est.	Nép: Méltó és igazságos.

Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,
P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiaiag lektorálta: Bocsa József, piarista

Tartalomjegyzék

Az angyalok éneke – Sanctus	1
A szentmiseáldozat elválaszthatatlan a keresztáldozattól	2
A liturgia zenei világa	3
Levél a pápának a papságról	5
Havasy Gyula: Mit jelent számomra a legméltóságosabb Oltáriszentség?	8
Ima az Oltáriszentség előtt	9
Szentségimádók Országos találkozója	10
Térdfajtás a templomban	12
Aranyszájú Szent János: A világiak felelőssége	13
Számomra az élet Krisztus	16
Csak a megtérés vezethet az Egyház megújulásához	17
Amikor az Egyház megszabadul anyagi és politikai terheitől	18
A keresztények gyakorolják egymás között a testvéri feddést	20
A keresztények legyenek a remény és az öröm tanúi	21
XVI. Benedek a szentek sorába iktatott	22
Tetteink tükrözzék a tanítást	24
A 22. zsoltár	25
Ha a Jó Pásztort követjük, akkor a helyes úton járunk	26
Isten igenje erősebb mindenkinél	27
Isten irgalma örökké tart	28
Interjú Schönborn bíborossal	30
A sátán gyűlöli a családot	33
Egy amerikai exorcista tapasztalatai	33
Ne magyarázzon nekem senki!	34
Mária-kegyhelyek	
Máriapócs	36
Mária Korszaka	38
Rózsafüzér	
Nyissátok meg szíveteket!	46

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekcsillaga.hu

E-mail: info@tengernekcsillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.co-print.hu

Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón: Raffaello, Madonna of Foligno (részlet)

A *Tengernek Csillaga* folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, illetve e-mailen és megvásárolható a templomokban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

Az angyalok éneke – Sanctus

Mielőtt a liturgia szentélyébe lépne, hogy elvégezze a legszentebb misztériumokat, a pap felszólítja a hívő közösséget, hogy szakadjon el a földi gondoktól és teljes figyelmét a mennyei szentélyre irányítsa, ahol az örök Főpap szüntelenül felajánlja Testét és Vérért a mennyei Atyának dicsőítő, hálaadó, engesztelő és kérő áldozatul a világ üdvösségéért. Ezután hálaadásra szólítja fel őket, melynek okát részletesen is kifejti az ezután következő prefációban. Ez az ima megfelel az Úr Krisztus nagy hálaadásának az utolsó vacsorán, mely megelőzte az Oltáriszentség alapítását. A szentmise egyik legősibb elnevezése ezért a hálaadás – eucharisztia. Az évszázadok során a prefációk száma változott, eleinte minden szentmisének sajátja volt, a középkorban csak néhány fő ünnep és szent időszak prefációja maradt meg, ma pedig ismét nagyon megszorodtak. Minden prefációnak azonban három főrésze van: általános istendicséret („valóban méltó és igazságos, illő és üdvös”), a hálaadás különleges oka az aktuális ünnephez kapcsolva, majd a csatlakozás az angyalok seregéhez („Ezért mi is miként az angyalok és főangyalok”). A hálaadó ének végül a Sanctus közös éneklésébe torkollik.

Sanctus, Sanctus, Sanctus, Dóminus Deus Sábaoth. Pleni sunt caeli et terra glória tua. Hosánna in excélsis. Benedictus qui venit in nomine Dómini. Hosánna in excélsis.

Szent, szent, szent a seregek Ura, Istene. Telve vannak az egek és a föld a Te dicsőségeddel. Hozsanna a magasságban. Áldott, aki jön az Úr nevében. Hozsanna a magasságban.

A nyugati liturgiában az V század elejétől meglévő Sanctus Izajás könyvének bevezető látomásából ered (Iz 6,1-3). A próféta teljes fejedelmi pompában látja az Urat, körülötte a kerub és szeráfkarok zengik vég nélkül a háromszorszentszent éneket, Isten végtelen méltóságának, fenségének és megközelíthetlenségének kifejezésekképpen. A Sanctus egyes számát és hármasságot már a IV században úgy értették, mint a három isteni személyre és az egy isteni természetre való utalást. A nehezen fordítható „Sabaoth” kifejezés, melyet a legtöbb népnyelvű fordításban meghagytak eredeti formájában, az izraelita nép harci seregeit jelöli, melyeknek élén hadvezérként maga az Úr vonul. Később ezek a seregek mennyei, angyali seregekké változtak a liturgikus értelmezés során, akik között az Úr dicsősége és uralma teljes és háborítatlan. Ám a föld sem marad ki az angyali karok ünnepléséből, hiszen a menny megnyílik a szentmise során és részesülhetünk az ő szüntelen istentiszteletükben. Ezért csatlakozik a sanctushoz a VII század óta a Benedictus, amellyel a

jeruzsálemi tömeg köszöntötte a bevonuló Messiás Királyt virágvasárnap (Mt 21,9). Így csatlakozik a mennyei egyház himnuszához a földön küzdő egyház dicsérete, az égi liturgia egyesül a földivel, amelynek az adja értékét és méltóságát, hogy az éginek visszhangja és tükré. A „venit” ige jelenthet múlt időt is, mert áldott az, aki már eljött közénk a megtestesülés misztériumában; de érthetjük jelen időben is, hiszen a szentmise átváltoztatása itt és most folytatja a betlehemi éjszaka fenséges eseményét. Ezért szokták zenekaros miséken a hosszú, zeneileg gazdagon kidolgozott Benedictust a Sanctustól elválasztva a konsekráció után énekelni, hozsannával (jelentése: „üdv, dicséret neked” vagy „ments meg”) köszöntve a kenyér és bor színében közénk jött Üdvözítőt. A hagyományos miseritusban a pap mélyen meghajolva imádkozza a Sanctust a legmélyebb imádás kifejezésekként, a Benedictusra pedig kiegyenesedik és keresztet vet magára, mivel Krisztus azért jön közénk, hogy az oltáron szentségi formában megújítsa a keresztáldozatot és az Egyházat is magához emelje ebben az áldozatban.

P. Kovács Ervin Gellért OPraem

A szentmiseáldozat elválaszthatatlan a keresztáldozattól

A szentmiseáldozat valóságban és gondolatban elválaszthatatlan a keresztáldozattól. Ebben áll a szentmiseáldozat kimondhatatlan értékének és fönségének a titka.

A Trienti Zsinat tanítása szerint a szentmise viszonylagos áldozat, melynek értéke és valósága a keresztáldozat abszolút valóságában gyökerezik, tehát vele egy áldozatot alkot. Mindazonáltal igazi áldozat, tehát tőle különbözik is. Az Újszövetség örök abszolút áldozata a mi Urunknak a Golgotán bemutatott keresztáldozata, mellyel lényegileg azonos a szentmiseáldozat, mivel azonos az áldozat tárgya és az áldozat elsődleges bemutatója, az ember Jézus Krisztus. A Trienti Zsinat tanítása szerint „Egy és ugyanaz az áldozat, ugyanaz a felajánló is – most a papok szolgálata által –, mint aki akkor a kereszten önmagát föláldozta, csakis a feláldozás módjában van különbség.

A keresztáldozat az Újszövetség egyetlen áldozata. A keresztáldozat által Krisztus megváltott bennünket, s fölül nem múlható és kiegészülésre nem szoruló módon eleget tett Istennek. „Nincs üdvösség senki másban” (vö. ApCsel 4,12), ezért máshol keresni az üdvösséget nincsen sem okunk, sem jogunk.

Ez az áldozat abszolút, azaz független minden más áldozattól. Minden egyéb törvényes áldozatnak tőle van az ereje és értéke; a szentmiseáldozat

beteljesítője az ószövetségi áldozatoknak, melyek előképe és előkészítője Krisztus áldozatának. A szentmiseáldozat a maga értékéből teljesen elégséges, sőt felülmúlhatatlan értékű.

A szentmise nemcsak dicsőítő (hódoló), hanem az Atyával való kapcsolatot közvetítő áldozat is. Krisztusnak a történelmileg egyszer megcselekedett önfeláldozását a szentmise titokzatos módon, de valóságosan megjeleníti. A keresztáldozat megújul (exercitur, perpetuat), éppúgy, mint az egy és marandó mennyei Krisztus az átlényegülés által valósággal jelenvalóvá lesz az Oltáriszentségben.

A szentmise fölidézi a keresztáldozat emlékezetét. „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre”, mondja az Úr. Ez az emlékezés nem egyszerű múltidézés, hanem a valóságos megjelenítése Krisztus történelmi tettének. A jelenvalóvá tétel mintegy kaput nyit az örök jelenbe, ahol a múlt egy adott pontjában bekövetkező esemény minden időkre ható volta nyilvánvalóvá válik, a Golgota áldozata pedig különösképpen is a történelem középpontjaként mutatkozik meg. Mert „egy és ugyanaz az áldozat, ugyanaz a felajánló is – most a papok szolgálata által –, mint aki akkor a kereszten önmagát föláldozta, csakis a feláldozás módjában van különbség”. Krisztus életének áramába tehát az Egyház által kapcsolódhatunk be.

A szentmise a keresztáldozat gyümölcseinek a közvetítője. A mi megváltásunk és üdvösségünk, amit a Megváltó a kereszten szerzett meg nekünk, számunkra úgy valósul meg, hogy átadjuk magunkat Krisztusnak, s egyesülünk áldozatával. Ez történik a szentmiseáldozaton keresztül, amely ténylegesen az ég és föld találkozása; az Atya irgalmának és szeretetének a forrása, és a mi Istennel való találkozásunknak legfőbb színtere. „A szentmiseáldozat nem egyszerűen liturgia, hanem a természetfölötti életnek a kútfeje, Krisztus testének élő szívverése, a mennyei Jeruzsálemnek és Isten országának titkos központi napja, köréje kering Krisztusnak minden bolygó lelke, s tőle veszi világosságát és életét”.

Fülep Dániel

A liturgia zenei világa

Az Egyház életében mindigis többféle zenei forma jelent meg a történelem folyamán. Hiszen az emberek szívéhez lelkéhez mindig közel állt az, hogy bizonyos dolgokat énekeljenek ki magukból. Ez különösen így van, amikor nagy öröm éri vagy nagy bánat üli a szíveket. Ilyenkor különösen kívánja az

ember, hogy ne prózába, hanem valamilyen zenébe ültetve énekelje ki magából az ember, jobb a léleknek. Ez így természetes, mióta világ a világ.

Mégis felmerül az emberben az a kérdés, hogy amint viselkedéssel, öltözködéssel is van egy határ, van egy mód, mely természetes érzésként van az emberben, hogy Isten házába nem viselkedem akárhogy, nem öltözködöm akárhogy, ugyanígy természetes, hogy az Isten házábanak fala egy határt képez a zene területén is.

Eledeink – az elmúlt ezer évben – olyan természetes módon különbséget tettek a tábortüzek mellett, a fonókban, egyéb világi rendezvényeken megszólaló zene és a templomban énekelt zenék között. Ugyanígy a hangszerek területén is különbséget tettek, hogy melyiknek van a megszentelt térben helye és melyiknek nincs. Ez valahogy az elmúlt évtizedekben felborult, mint annyi minden más a környezetünkben. Mi lehet ennek az oka, és mit lenne célszerű tenni?

Az okok gyökere valószínűleg a liberalizmusban kereshető és található meg. A liberális lazasággal szép lassan kezdtek bomlani a biztos „falak”, melyek a „szentek szentjét”, a megszentelt teret és a hétköznapit elválasztották a gyakorlatban. A gyakorlat pedig kihat a tudatra, így tudatunkban is szép lassan – a gyakorlatra visszahatóan is – elgyengültek a határok, és összekeveredtek, összekeverednek a dolgok.

Az elmúlt ezer évben természetes volt, hogy a nép ajkán oly sokat éneket „könnyű zene” – ez a népdalok és műdalok kategóriája volt – kívül maradt a megszentelt téren. Egy-egy letisztult népi dallamra íródott egy-egy szakrális szöveg, és ilyen módon becsempésződött a templomba egy-egy népzenei jelleg, de az már a szövege „minősége” révén szakrálissá vált a sok-sok szakrális ének között. És ez természetesen nem bontotta meg (nem is akarta megbontani) az Egyház alap zenei stílusát, a teljes mértékig letisztult gregoriánt.

Hiszen amikor a pap énekelve szól a néphez, természetes, hogy azt a gregorián zenei nyelvén teszi, ez természetes és teljes mértékig helyén való, továbbra is.

Az utóbbi évtizedekben – ahogy a média által erősen befolyásolt társadalom számtalan területén, úgy – az Egyház területén, a templomok belsejében is felborultak az évszázados, évezredes hagyományok, a lélek tájékozódását jól segítő külsőségek és a zeneiség. Ma már beszélhetünk arról, hogy kialakult egy réteg, mely már a szentmisében is csak „gitárosul” tud zenélni, csak a gitáros zenei nyelvet érti – természetesen önhibáján kívül. A templom belsejében igen jelentős helyet foglal el ma már a könnyű zene, a hétköznapi, laikus világi zenei stílus, melynek szövegeit próbálják az Istenhöz igazítani, ezzel igyekezve hitelt adni a nevében is könnyűnek nevezett zenének a liturgikus

térben. Pedig az Istenhez nem biztos, hogy a könnyű, a laza az, ami illik! Hozzá a fenséges, fennkölt, komoly, elmélyült szavakkal illetett zene illene, hiszen Ő ilyen!

Valami nagyon felborult, mert papjaink egy része is lelkesen támogatja azt, hogy a könnyű társuljon az elmélyült szavakban ki nem fejezhető liturgiához. Vagy már a pap nem is úgy gondolja, hogy a liturgia olyan mély?... És ha a pap netán már nem úgy gondolja, akkor melyik irányba vezet a nyáját???

Ezek nagy és súlyos kérdések. De ha nem beszélünk róla, attól nem lesz könnyebb a helyzetünk. Sőt! Igen időszerű ezek mögé gondolni, amikor időről időre feltesszük itt-ott a kérdést, hogy hogyan tovább azon az úton, melyet Isten útjának nevezünk.

A komoly papok szájából alkalmasint lehet ilyet hallani, melyen – a könnyű műfaj kedvelői saját hibájukon kívül – meg szoktak botránkozni, hogy a liturgia egyetlen igazi zenei nyelve a gregorián. És hogy a beatzene, a könnyű zene a liturgikus cselekményekbe nem illeszthető be. Ez kategorikus kijelentésnek hallatszik, de belegondolva – az előbb leírtak alapján is – indokoltnak, de mindenesetre elgondolkodtatónak tűnik.

Jánossy Gábor

Levél a pápának a papságról

Szentséges Atyám!

A híres domonkos rendi szerzetes, Lacordaire okkal tanította, hogy az embernek mindig egy magasabb életállapot felé kell vágyakoznia, mint amilyenre a hivatal vagy a választás helyezte. Barátom, igyekezz magasabbra! *Amice ascende superius.*

Lacordaire tanácsa kifejezi a lét misztériumát. Az élet átmenet, ahol az ember fölkészül az örökkévalóságra, amidőn Isten lesz minden mindenben, amint Szent Pál mondja.

Szentséges Atya, ön kért arra, hogy életem vége felé, egészen őszintén tanúskodjam, mint világi hívő a papságról. Ebben a huszadik században 92 évet éltem.

Elértem azt a kort, amelyben egészen egyedi önismeretre tesz szert az ember, mivel ez az utolsó, az Ítélet előtt. Ekkor az élet egy nagy kalandhoz hasonlít, amely túl korán végbeszakad; egy befejezetlen szimfóniához, néhány ütem után.

És a lelkiismeret – Isten e hangja bennem – felteszi a legfőbb kérdést: hűséges voltam-e én ahhoz az isteni híváshoz, amit „hivatásnak” neveznek, vagy egészen egyszerűen „állapotbeli kötelességnek”?

Az én személyes esetemben a kérdés világos volt. Papnak lettem teremtve vagy világi hívőnek? Szememben a papi hivatás minden más hivatással összehasonlíthatatlan volt.

Hosszú, nagyon hosszú ideig azt hittem, hogy én egyedi eset vagyok. De barátokkal beszélgetve, ide értve a Francia Tudományos Akadémia tagjait, még a leghíresebbeket is, meg kellett állapítanom, nagy meglepetésemre, hogy közülük legtöbbje, mint én is, gondolt arra, hogy pap legyen.

Factus sum mihi magna quaestio. „Nagy probléma lettem magam számára.” Így beszél Szent Ágoston a Vallomásaiban. Igen, a pap élete misztérium. Misztérium a világi hívő számára, aki azt figyel. Méginkább misztérium a saját maga számára.

Most, életem alkonyán megkísérlem, hogy megértssem a pap misztériumát. Azt hiszem, jó úton járok. Mert ahhoz, hogy jól megértsük egy másik lény titkát, egyszerre kell nagyon közelinek és kissé távolinak lenni.

Első megállapításom a papság misztériumáról – ahogyan egy világi hívő látja a XX. Század végén (1992) – a bátorságra vonatkozik, a szívre, az egykor erénynek nevezett lelki energiára.

Úgy tűnik, nagy bátorság kell, amikor az ember húsz éves, hogy följánlja magát a papságra, főként a latin egyházban, ahol a pap életállapota a házasságról való lemondást is magában foglalja.

Márpedig ez az oly nemes elköteleződés az utolsó zsinat óta majdhogynem heroikus vállalkozás. A zsinaton fölmagasztosult a „világi hívő állapot”, a házasság, a szolgálati papság. Gyakran emlékeztették a hívő népet arra, amit az első pápa tanított első levelében, hogy ez a nép „szent papság”, „szent templom”.

Még nem beszéltem a papság misztériumának lényegéről, arról, ami oly élesen megkülönbözteti a papot a világi hívőtől. Mert a pap, akiről szóltam, eddig eléggé hasonlított a világi hívőhöz. Lépünk rá az új térség felé vezető útra, s megérkezve ismerjük meg ezt a titokzatos, majdnem fölfedezhetetlen térséget, ahol a pap és a világi hívő egymástól eltávolodnak, majdnem a végtelenségig.

A pap sajátja – végeredményben – elfogadni az egyszerre sugárzó és fájdalmas méltóságot, egyszerre természeteset és természetfölöttit, de el nem vesztethetőt, ami örökre megbélyegzi, mint egy pecsét, és amelyről nem mondhat le, mégha azt akarná is. Örökre megkapott egy kettős hatalmat, a föloldozás és

a konszekrálás hatalmát. Feloldozni a bűnöst és konszekrálni az ostyát, maga Krisztus helyében.

Ekkor a pap számára és nekem, aki őt nézem a világi hívő számára méginkább fölvetődik az ő misztériumával szemközt Szent Ágoston mondása: *factus sum mihi magna quaestio.*

Itt, amint folyamatosan állítom, a pap misztériuma engem elvezet a maga legnagyobb intenzitásával valamennyi ember misztériumához. Mert mind-egyikünk egyszerre nagy és nyomorult. A papnál, ahogyan a világi hívő látja, a nagyság és a nyomorultság egyedi és drámai módon jelentkezik és keveredik.

Egy pap miként állhat meg Isten előtt, Jézus előtt egyszerre mint bűnös és mint megszentelt személy? Ezt kérdeztem egy pap barátomtól és ő találó választ adott. Két imádságom van: a *Miserere* (50. zsoltár) és a *Magnificat*.

Huszonhét éven át, ami hosszú az ember életében, beszélgettem VI. Pál pápával, és ebből két könyvem is született. A szeretet által ihletett tanúságtételhez szeretnék még hozzátenni egy eddig ismeretlen vonást, amiről eddig diszkréten hallgattam.

Jól érthető, hogy huszonhét év alatt beszéltem a pápának a pap és a világi hívő problémájáról, amit olyannyira a szívemen viselek. Nagyon érdekelt a tanácsa.

Egy napon bizalmasan ezt mondta:

„Fiatalkoromban olyan benyomás élt bennem, hogy többféle hivatásom van, mind a világi élethez kötődött.

Szenátor akartam lenni, mint apám, orvos, mint a bátyám, kontemplatív, mint anyám... De művész is akartam lenni, szónok, fölfedező, evangelizátor.

Miként lehet számos, egymástól különböző, egymástól eltérő hivatást betölteni? Megtaláltam a megoldást. Hogy valamennyi világi hivatást a leg-tökéletesebb módon betölthessem, hogy tökéletes világi legyenek, csak egyet tehetek: pappá leszek.”

Az idő telik, ideje előre tekintenem a jövő felé, hogy felvázoljam a holnap papjának és világi hívőjének a vonásait.

Lassan befejeződő századunk a technika legnagyobb fokú változásának volt tanúja. A jövő században az ember az eget fogja kutatni szatellit segítségével, legyőzi a nehézségi erőt.

Senki nem látja előre a jövőt, de strukturáját föl lehet vázolni. Mesterem, Newman bíboros bebizonyította, hogy az Egyház jövője a fejlődés, nem ismétlés, nem forradalom, hanem élő és éltető önazonosság.

A körülmények, mentalitások, fontossági sorrendek változnak. Az Egyház, úgy tűnik, változik. Változik, hogy önmagával azonos maradjon, mert egyesíti magában, ami Krisztusban egy: az igazságot és az életet.

Miként lehet bemutatni a jövőt, milyen lesz a holnap világában az új pap és az új világi hívő kapcsolata? Gondolom, jobban szükségük lesz egymásra, mint bármikor valaha, egymásban, mint tükörben látják magukat. Az új Katekizmus a világ újra evangelizálásáról szólva emlékezteti a keresztényeket, hogy a legfőbb misztérium a Szentháromság misztériuma, és az örök fényével bevilágít mindent. „Minden egy – mondta Pascal –, de az egyik a másikban van, mint három személy.”

Jean Guilton

Fordította: Török József

(Részlet Jean Guilton: Lettres ouvertes című könyvéből, Paris 1993, 157-163.)

Imádkozzunk minden nap papjainkért, ezidőtájt különösen a nemrég szentelt fiatal papokért!

Mit jelent számomra a legméltóságosabb Oltáriszentség?

Havasy Gyula

Te tudod, édes Jézusom, mi vagy Te nékem! Te tudod igazán, mi számomra kenyér-köntösű szent Tested!

Minden reggel vársz a csipkeködbe burkolt, aranyos Oltárszekrénykében. És én szaladok Hozzád. Leborulok Előtted. Te hozzám jössz, fölém hajolsz, s végtelen szereteted hófehér csókját leheled gyarló ajkamra. Aztán elbeszélgetsz méltatlan gyermekeddel. Ilyenkor alázatosan kérem, Tiéd legyen napom minden perce, minden gondolata. És Te velem maradsz... Lealázod Magad hozzám.

Elkísérsz a villamoson. Beülsz mellém az iskolapadba. Megosztod velem a diákélet izgalmait és mosolygó perceit. Ha nem tudok felelni, megdorgálsz lelkiismeretlen hanyagságomért. S ha jól felelek, velem örülsz, s alázatra tanítasz. Velem együtt olvasod a könyveket is. S ha valami szó felsértené a lelkem – becsukod a könyvet. Velem tanulsz délutánoként. Nehéz a lecke – segítesz. Elszórazokom – figyelmeztetsz. S ha jön a Kísértő, és be akar fonni puha-kábító csábításaival – végtelen szomorúsággal szemembe nézel, s visszatartasz jószágos, baráti kezeddel.

Esti sétáimon is elkísérsz. Ilyenkor az est nyugodt csendjében elbeszélgetünk... Távoli emlékek szállnak vissza múltamból... Mikor cserkész táborban nem tudtam Hozzád menni reggelként oly üresen, siváran teltek el napjaim! Ha az Iskolaévben elkéstem reggeli meglátogatásodkor, tízpercen belül vártál a gimnázium kápolnájában. Egyszer, amint óra alatt Veled társalogtam, észrevetted a tanár úr. Máskor meg a budai Duna-parton sétáltunk, s egyik régi osztálytársam látott meg Téged. Ó és hányszor öleltél Magadhoz! Nemcsak akkor, amikor végtelen-boldog tisztaságban fürdött a lelkem, hanem akkor is, amikor a bűn ocsmány sarába estem, hajoltál le hozzám, emeltél ki, és vezetted tovább... Látom és érzem, tenger-szereteted nem tudom eléggé megköszönni, méltóképp meghálálni. Emberi voltom picinysége képtelen erre.

Sétánk véget ér. Otthonomba térek és lefekszem. Elimádkozom első, hamedvas gyermekimám:... Vigyázz rám az éjjel! Amen – Te ágyam mellé ülsz. Ha jön a Kísértő buja képeivel, Te elűzöd, s megvárod, míg elalszom.

Talán nem minden ember érti meg azt, amit itt leírtam. Pedig, ha mindennapi csodával nem aláznád le Magad közénk, hogy felemelj gyarló emberségünk közül, most nem írhatnám meg e Téged magasztaló, alázatos sorokat.

(1938. májusában a Budapesti Eucharisztikus Világkongresszus alkalmából Brisits Frigyes ciszterci-pap osztályfőnök tűzte ki utolsó gimnáziumi magyar dolgozatnak több téma közt a fentit is. Havasy Gyula ekkor 18 éves volt, később sokak által ismert papként szolgált. Született: Sárbogárd, 1920. 01. 31. meghalt: Nagysáp: 1996. 06. 20.)

Ima az Oltáriszentség előtt

Ó mindent beborító fényáradat, Isten, Aki a világ világossága vagy! Világosítsd meg a gyarló elméket, hogy ne a sötét utakat róják, amelyek nem vezetnek sehova, hanem Téged kövessenek, Aki a világ Világossága vagy! Mert Te vagy az út, amely az örök életre visz. Te vagy az igazság, amely, megmutatja nekünk az igazi boldogságot, az Evangélium tanítását, amely az életszentségre vezet.

Ó Jézus! Te meghaltál tanításodért, azért, hogy megkösd az új és örök szövetséget Isten és az emberek között. A Te tanításod lélek és élet. Lélek, mert a Szentlélek megtanít mindarra, ami az örök üdvösségre vezet. Élet, mert aki Benned hisz, ha meghal is élni fog. A Te Tested és Véred a mi lelkünk tápláléka, örök életünk.

Ó Jézusom, világ Világossága! Gyűjts fényt az elmékbe, hogy ne álljunk szóba a Sátánnal, és ne kövessük tévtanításait! Gyűjts fényt a szívekbe, hogy igaz, tiszta szeretetre gyulladjon Irántad és embertársaink iránt!

Ó Jézus, Te a keresztfán drága Szent Véredet ontottad értünk. Átszűrt Szívedből Vér és Víz fakadt. Megalapítottad az Egyházat. Három nap templomot építettél nekünk, amely a Te feltámadott Tested és Véred, a Szent Eukarisztia, amely megvéd a Sátán cselvetéseitől, minden félrevezetéstől és tévtanítástól.

Ó Jézus! Sokba került Neked a mi megváltásunk. Kérlek, add meg nekünk a kegyelmet, hogy Téged kövessünk, soha el ne hagyjunk! Életpéldánkkal, szavainkkal és tetteinkkel megvallunk Téged e bűnös világ előtt, és ha Te úgy akarsz, vérünk kiontásával is tegyünk tanúságot Rólad, Aki a keresztfán kínhalált haltál értünk. Erre áldj meg minket az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

Szentségimádók Országos találkozója

2012. június 18-án a Szent István Bazilikában volt a Folyamatos Szentségimádás Országos Találkozója, melyen a csoportok képviselői jelentek meg az egész ország területéről. 11 órakor volt egy szentmise, melyen Székely János püspök atya szentbeszédében külön kiemelte az Oltáriszentséghez ragaszkodás szépségét, fontosságát. Elsőként Szent Ágostont idézte: „Az Eucharisztia a szeretet köteléke”. Ez volt a 38-as Világkongresszus jelszava is. Majd hozzátette, hogy akkor helyes a szentségimádásunk, ha annak eredményeként belölük az ellenségeink felé is szeretet árad. Említést tett tovább azokról a katakombába igyekvő őskeresztényekről, akiket elfogtak, és életüket adták a hitükért, mondván: „Oltáriszentség nélkül nem tudunk élni”. Egy másik történetet is említett, mely szerint Afrikában egy missziós szentmisén megjelent egy csoport, akik egy építkezésen dolgoztak 60 km-rel odébb. Szombaton a munka befejezése után vállalták, hogy 60 km-t legyalogolnak, hogy a szentmisén részt vehessenek. A szentmise után nem sokkal pedig indultak vissza, hogy hétfőn reggel folytassák a munkájukat. Egy szentmiséért kétszer 60 km gyaloglás – szép áldozat. A ma embere, különösen itt, Európában jelenleg nincs ilyen helyzeteknek kitéve, mégis jó megemlékezni az áldozatos lelkek szép cselekedeteiről. Egy harmadik történetként Amper esetét hozta fel Püspök atya, megemlítve, hogy Amper a szentmise áldozati részét végig térdelte. A testhelyzete, a viselkedése olyan mértékben volt példamutató, hogy töb-

ben is megtértek ezen cselekedetét látva. A szentmisén a püspök atyával hét pap koncelebrált.

A szentmisén az áldozásnál ugyanez a példamutatás jutott eszembe, amikor – hosszabban várakozva Jézus látogatására – figyeltem a szentáldozáshoz sorban állókat. Örömmel állapítottam meg, hogy az áldozók kb. 90 %-ban nyelvre fogadták Jézus Krisztust, ezzel is a hódolatot és alázatot kifejezve Megváltónk iránt. Többen az áldozás előtti térdhajtással nyomatékosították Jézus iránti tiszteletüket.

A szentmise után Bátor Botond, pálos atya tartott egy rövid beszédet az engesztelés lelkeségéről, annak fontosságáról, melybe beleszötte a pálos lelkeség legfontosabb elemeit. Említette, hogy természetes, hogy mindenki saját lelke üdvéért cselekszik, csak az a kérdés, hogy olyan szinten tudja-e cselekedni, hogy a környezetének példaképe lehessen. Ez természetesen nagyon nehéz feladat. Például egyik legfontosabb, hogy a lélek békéje meglegyen, akkor jó az Isten-kapcsolatunk. Az emberek között kialakuló feszültségek esetén is nem az a fontos, hogy kinek van igaza, ha nem tudunk úgy együtt élni, hogy a lélek békéje meglegyen bennünk (csak az igazunkat hajtogatjuk, mely lehet, hogy tényleg igaz, de hiába, ha a lelket mérgezi), mert ha a békétlenség uralkodik lelkünkben, akkor az Ellenségnek nyitunk teret, aki megmérgezi a hétköznapijainkat. Elmesélt egy esetet, melyben kiderült, hogy egy novícius jelölt visszautasításának okát a pálos atya ezekbe a szavakba tömörítette: „nyáron mindig melege volt, télen pedig mindig fázott”, vagyis állandóan panaszkodott. Igen fontos feladat, hogy – különösen az engesztelő – fogadjon el a környezetében kialakult helyzetet, melyben a nehézségeit természetesen felajánlhatja és jó is ha felajánlja egy-egy nemes szándékra, de az elfogadás egy fontos cselekedet. Említette még, hogy nagyon fontos a szentségimádás, melyben Jézus Krisztus jelenlétében gondolatainkat el tudjuk rendezni.

A folyamatos szentségimádást ma kb. 70 plébánia hívei végzik, akik vállalják, hogy négy hetente ugyanazon a napon reggel hat órától másnap reggel hat óráig a kitett Oltáriszentség előtt biztosítják a folyamatos jelenlétet és imádást (természetesen a szentmise kivételével). Van olyan plébánia is, amelyik a hónap adott napján végez 24 órás szentségimádást. Nagy öröm volt, hogy bejelentettük a találkozón, hogy Torontóból (Kanada) a Szent Erzsébet plébánia Sajgó Szabolcs atya vezetésével szeptembertől csatlakozik a magyar folyamatos szentségimádáshoz, minden első szerda reggel hat órától másnap reggel hat óráig tartandó szentségimádással (a hat óra időeltolódás ez esetben mellékes).

Jánossy Gábor

Térdhajtás a templomban

Nyári időszakban egy kicsit átalakult a napi menetrendem, így többször részt vehettem hétköznapi reggeli szentmisén, és az utána megtartott rövid (fél órási) csöndes szentségimádáson is. És ha az ember nem az első padok egyikében tartózkodik, illetve nyitott szemmel imádkozik, akkor akaratlanul is látja a közben elszivárgókat. És ha valamilyen szinten érdekli az embert, hogy ki, hogy viselkedik, akkor észreveszi azt is, hogy ki hogy távozik. A közép korosztály és az idősebbek jelentős része két térdre ereszkedik és fejet hajt. A többiek vagy egy térden hajtanak térdet, vagy „pukedliznek”, illetve ezekhez hasonló bármivel búcsúznak Jézustól. És akkor újból feltolultak bennem a gondolatok, hogy tudjuk-e általában, hogy miért hajtunk térdet a templomban jövet menet?

Valószínűleg a hívők egy rétege vagy már elfelejtette, vagy soha nem is tanította neki senki, hogy miért is kell vagy kellene térdet hajtani a templomban.

A térdhajtás a tiszteletadás jele. Ez a királyi udvarokban is általános szokás volt – ahogy a filmekben ma is látjuk oly sokszor. Ezt a tisztelet jelét szoktuk megadni Jézusnak, aki folyamatosan vár mindannyiunkat a katolikus templomokban, az Oltáriszentségben, a Tabernákulumban. Az emberekben benne van az az automatizmus, hogy ahogy belépnek a templomba, a szentély felé végeznek valamit térdhajtástól a pukedliig, ki-ki, ahogy kialakult nála. Az igazi tiszteletadás a térdhajtás. De hogy ez a tiszteletadás tudatosodjon és erősödjön bennünk, ezt a Tabernákulumban köztünk lakó Jézus felé kell, vagy kellene megtenni. Ez ma már nem feltétlenül egyszerű helyzet, hiszen templomaink zömében az utóbbi egy-két évtizedben a szentély közepéből, a templom középpontjából eltávolították Jézust. Helyébe általában a pap trónusa, karosszéke került. (Tudtommal a francia forradalom idején történt hasonló a katolikus templomokban, amikor a forradalmisták karosszéket raktak a szentély középpontjában levő oltárra és beleültek, jelezvén, hogy most ők vannak a középpontban a templomban, senki más.)

Tehát ma meg kell keresnünk Jézust a templomban. Általában a szentély oldalában vagy a templom hajójának egyik oldaloltárán található meg a Tabernákulum, benne Jézus Krisztussal. Ha sikerült megtalálnunk, akkor abba az irányba hajtsunk térdet, tiszteletadásunk jeleként. A keresztvetéssel jelezzük – magunk felé is – hogy fogadtuk Jézus áldását, melyet küld felénk a Tabernákulum falán keresztül is.

Fiatal koromban én még úgy tanultam, hogy amennyiben Jézus Krisztus látható módon ki van helyezve a Szentségtartóban, akkor nem egy térden

hajtunk térdet, hanem két térdre ereszkedünk és még főhajtással is jelezzük maximális tiszteletünket a Királyok Királya, Jézus Krisztus iránt, aki végtelen alázatával és szeretetével egy parányi kis Ostyába alázta magát, hogy köztünk lehessen a világ végéig és érzékelhető módon is meglátogathasson bennünket a szentáldozásban.

Tehát a templomba jövet menet a Tabernákulum felé általában keresztvetéssel kísért térdhajtást szoktunk végezni, míg kihelyezett Oltáriszentség esetén két térdre ereszkedés és főhajtás a megfelelő tiszteletadás jele. Igyekezzünk viselkedésünkkel (külsőségekkel) erősíteni hitünket, mert ez a kettő pozitív és negatív irányban egyaránt oda-vissza hat egymásra!

Jánossy Gábor

A világiak felelőssége

Aranyszájú Szent János

A keresztény ókor legkiválóbb szónokának beszédei, szentírás magyarázatai a hívek életéről is reális képet nyújtanak; tulajdonképpen tükrök, amelyekben láthatjuk kora laikusainak életét és keresztényi feladatait. Ezekből válogattunk ki néhány szemelvényt.

A keresztény méltósága a Krisztussal való bensőséges egységből ered:

„Krisztusra mint alapra építsünk. Úgy kapcsolódjunk hozzá, mint a szőlővessző a szőlőhöz, ne álljon semmi Krisztus és közénk, mert abban a pillanatban, ha a legkisebb szakadás is fellépne viszonyunkban, elveszünk... Mi nemcsak kapcsolódunk Krisztushoz: egységben vagyunk vele, s a legkisebb távolság is a halálunkat jelenti. Írva van ugyanis: „Lám, elvesznek, akik elszakadnak tőled” (Zs 73,27). Forrjunk tehát egybe vele, mégpedig tetteink által, mert ő mondja: „Aki ismeri és teljesíti parancsaimat, az szeret engem” (Jn 14,21). Ő a fej, mi a test; lehet üres tér a fej és a test között? Ő az alap, mi az építmény; ő a szőlőtő, mi a szőlővesszők; ő a férj, mi a feleség; ő a pásztor, mi a nyáj, ő az út, mi az utasok; mi vagyunk a templom, ő lakik bennünk; ő az idősebb testvér, mi a fiatalabbak; ő az örökös, mi a társörökösök; ő az élet, mi az élők; ő a feltámadás, mi a feltámasztottak; ő a fény, mi a megvilágítottak. – Mindez a vele való egységről beszél, mindez jelzi, hogy nem lehet a legkisebb űr sem Krisztus és mi közöttünk. Aki a legcsekélyebb módon is eltávolodik tőle, az látni fogja, hogy a szakadék növekszik, és végül teljesen leválik. A test tönkremegy, bármilyen finoman is vágja át a kard. S a vékony repedések nem vezetnek-e az épület összeomlásához? Ha kicsit is bevágjuk

az ágat, elszárad az. Az a kis vágás a minden. Amikor tehát kisebb vétket követtünk el, amikor kicsit voltunk csak hanyagok, ne tekintsük azt csekélységnek, különben nagygyá fejlődik” (Homilia 8,4 in 1Cor.).

Ha ilyen mély kapcsolat fűzi a keresztényt Jézushoz, akkor komoly feladatok várnak rá:

„Semmi sem oly hiábavaló, mint az a keresztény, aki nem törődik avval, hogy megmentse testvérét. Ne hivatkozz szegénységedre! Az a szegény asszony, aki két fillért tett a perselybe, ellened szól. Valamint Péter is, aki azt mondta: „Aranyam, ezüstöm nincs...” És Pál is, aki annyira szegény volt, hogy éhezett.

Ne hivatkozz arra, hogy jelentéktelen ember vagy, mert az apostolok is egyszerű emberek voltak, alacsony réteghez tartoztak! Ne hivatkozz tudatlanságodra, mert ők is tanulatlanok voltak! De ha rabszolga vagy, ha menekült lennél is, akkor is sokat tehetsz: az volt Onesimusz is. Beteg vagy? Timóteus is az volt... Mindenki hasznos lehet felebarátjának, csak legyen kész megtenni a tőle telhetőt. Nem látod, milyen erősek, szépek, égre törők az erdőben a fák? S mégis, kertünkben szívesebben látjuk a gyümölcsökkel megrakott gránátalma- vagy olajfákat: ezek ugyanis hasznosak, míg amazok szépsége meddő, kevesebb bennük a haszon. Ez utóbbiakhoz hasonlítanak azok az emberek, akik nem Krisztusból táplálkoznak, illetve még ezekhez sem, mert csak büntetést érdemelnek, míg a meddő fák hasznosak lehetnek az építkezésnél. Hogy nevezhetnénk kovásznak azt, aki nem képes megkeleszteni a tésztát, amibe belekeverték? Illatszernek nevezhetjük azt az anyagot, amely nem tölti el illatával a hozzá közeledőket? Ne mondd: Képtelenség hatni a másakra. Lehetetlen az, hogy semmi se történjék akkor, ha te valóban keresztény vagy. A keresztény lényegéhez tartozik a cselekvés. Éppen olyan ellentmondás azt állítani a keresztényről, hogy nem lehet felebarátja hasznára, mint azt mondani a napról, hogy nem világít és nem melegít. Ne mondd tehát: lehetetlen. Az ellenkezője lehetetlen: Ne sértegesd az Istent! (Homilia 20,4, in Act.Apost.)

Többször megmagyarázza, hogy miben áll az igazi keresztény szeretet:

„Az igazi szeretet távolról sem tekinti a saját érdekét, hanem mindenkéltől felebarátja javát nézi; nem is veszi észre, mire van szüksége, csak másokon keresztül. Az tartja életben az Egyház testét, hogy a lelki táplálék eljut minden tagba. Az a tag tehát, amelyik saját magának tartaná vissza az egész táplálékot, önmagának és az egész testnek ártana. Így például saját vesztét okozná az a gyomor, amelyik magának tartaná meg a táplálékot, miközben a többi testrészt elsorvadna. Ha viszont – megtartva maga számára a szükséges táplálékot – továbbadja a maradékot a többi tagnak, mind ő, mind pedig amazok kiváló egészségnek örvendenek. Hasonlóképpen csak saját magad és

embertársaid romlását okozod, ha magadnak tartod meg, s nem adod át embertársaidnak a tanítást, amelyet tőlünk kapsz” (Sermo 9,2. in Gn).

„Íme, a tökéletes keresztény szabálya, pontos meghatározása: keresd az általános jót. Azzal utánzod legjobban Krisztust, ha buzgólkodsz felebarátod javán. Ha valaki nem törekszik a mások hasznára lenni, semmilyen erénye sem lehet tökéletes. Ennek bizonyítéka az a félnék bár hű szolga, akit azért korholt az Úr, mert nem kamatoztatta a rá bízott talentumot. Mire jó tehát, testvérem, ha böjtölsz, megtagadod magad és siratod bűneidet? Ha mindezek mellett haszontalan vagy embertársaidnak, akkor cselekedeteidben nincs megosztottság?” (Homilia 25,3-4 in 1Kor).

Aranyzójú Szent János nemcsak általánosságban hívja fel a keresztény figyelmét arra, hogy Krisztussal egyesült életének lényege az apostolkodás. Konkrét példával is szolgál, hogyan valósíthatjuk meg azt. A vidéki jómódú birtokos és családapa számára is ecseteli az igazi hithirdető magatartását:

„Füldöket és kereskedéseket építesz a falvakban? A városok laza erkölcsét vezetted be vidéken, megrontod a parasztokat, s ennek az lesz a szükségszerű következménye, hogy féktelenné válnak. A mulandó népszerűség keresésével saját érdekeid ellen dolgozol. Ehelyett inkább törekedjél arra, hogy kereszténységre térítsd a falusiakat, ha még pogányok, vagy gyarapítsd őket erényekben, ha már hozzánk tartoznak. De hogyan javíthatod életükön, ha továbbra is látják, hogy elhanyagolod lelkük sorsát? Építs füldök helyett templomokat! Egyetlen birtok se maradjon templom nélkül! Ne mondd, hogy van már templom a szomszéd faluban! Legyen a te birtokodon! Ezenfelül gondoskodj arról, hogy megélhessen a hitoktató, a diakónus és az egész papi közösség! Úgy törődj evvel az Egyházzal, mintha saját lányodnak adnál hozományt. Így lesz áldás számodra a falu. Ha a császár kéri tőled, hogy építs neki házat – mégha csak egy éjszakára is – nem sietnél eleget tenni kérésének? Ne adj tehát kevesebbet Istennek mint a császárnak! Túl költségesnek találod a vállalkozást? Ne nézd az áldozatot: minden későbbi termésnek te vedted meg az alapját. Neked lesz köszönhető, ha hitűjencok lesznek a szomszéd falvakban” (Homilia 18,4-5 in Ac).

„Kedveseim, tanuljátok meg leckémet, és hazatérve terítsetek két asztalt: az egyik legyen az élelemé, másik a lélek táplálékáé. A férj ismétlje a kapott tanítást, az ő szájából hallja a felesége, értsék meg gyermekei, de szolgálai se legyenek megfosztva a jó hírtől. Tegyétek templommá házatokat, mert számon kérik tőletek gyermekeitek és szolgálitok lelki üdvét. Amint mi felelni fogunk a ti lelketekért, úgy felel majd mindenikötök rabszolgája, felesége és gyermekei lelki üdvéért” (Sermo 6,2 in Gn).

„Kényeztessük tagjainkat, és ne nyugtalankodjunk Krisztus tagjai miatt? Nemde borzalmas dolog lenne, ha valaki látná, hogy elrohad a húsa s nem törődne vele? Bizonyára nem néznéd tétlenül, ha egyik rabszolgád vagy szamarad egyik testrésze üszkösödni kezdene. De amikor látod, hogy Krisztus testét támadja meg a betegség, futva mész el mellette?” (Homília 44,4, 1Cor)

„Nem nehéz annak kiszolgáltatni a szentségeket, aki helyes oktatást kapott és aki hisz. De micsoda munka és bölcsesség szükséges akkor, ha hitetleneket kell tanítani és téríteni” (Homília 6,31 in 1Cor).

„Ma nem győztem meg hallgatómat? Lehetséges, hogy sikerül holnap, holnapután, négy nap múlva vagy valamikor. A halász, aki egész nap hiába vetette ki hálóját, néha este fog halat, vagy éppen akkor, amikor már indulni akar. A földműves sem szűnik meg megmunkálni földjét, jóllehet éveken keresztül gyenge volt a termés: néha egy év behozza – mégpedig bőségesen – az elmúlt évek veszteségeit... Isten nem azt kívánja tőlünk, hogy sikeresek legyünk, hanem azt, hogy dolgozzunk. S munkánkat nem fizeti meg kevésbé azért, mert nem hallgattak meg... S vajon megszűnik kísérteni az ördög minden egyes hívőt, mivel látja, hogy sokan közülük megmenekülnek? Nézzétek, milyen gonddal, milyen pokoli kintartással, milyen förtelmes figyelmességgel követi a lelket, míg csak az utolsót nem lélegzi!” (De Lazaro, Concio 1 2-6)

„Még ha a legtökéletesebb cselekedeteket is hajtottuk végre, de szétromboljuk az egységet, úgy fognak megbüntetni bennünket, mintha Krisztus testét téptük volna darabokra... És nemcsak azoknak beszélek, akiknek valamilyen vélt méltóságuk van, hanem az alattvalóknak is. Egy szent ember igen merész kifejezést használt valamikor: ezt a bűnt még a vértanúság sem törli el. Ugyanis miért szenvedsz vértanúságot? Nemde Jézus Krisztus dicsőségére? Te pedig Krisztusért adod életed, de pusztítod az Egyházat, amelyért meghalt Krisztus?... Ellenségeink támadásai kevesebbet ártnak, mint megosztottságaink: azok az Egyház dicsőségét növelik, ezek a világ gúnyjának szolgáltatók ki” (Homília 11,4 in Ep.).

Számomra az élet Krisztus

„Számomra az élet Krisztus, a halál pedig nyereség” (Fil 1,21) – a Szentatya a vasárnapi evangéliumi szakaszhoz fűzött elmélkedésében Szent Pálnak a Filippiekhez írt leveléből indult ki. Mint mondta, Pál apostol ebben a mondatban az emberi lét új értelmét ragadja meg, amely az élő Krisztussal való szeretetközösséget jelenti. Jézus ebben a kapcsolatban nem csupán egy törté-

nelmi személy, egy bölcs tanító, egy vallási vezető, hanem olyan ember, aki-ben maga Isten lakozik. Halála és feltámadása a jó hír, amely Jeruzsálemből kiindulva mindenkire szól, belülről alakítja át az egyes kultúrákat, megnyitva azokat az alapvető igazságnak. Ez pedig nem más, mint hogy Isten szeretet, aki Jézusban emberré lett és áldozatával kiszabadította az emberiséget a gonosz rabságából, megbízható reményt ajándékozott neki.

Szent Pál három világot hordozott személyében: a zsidó, a görög és a római világot. Nem véletlen, hogy Isten éppen őt bízta meg azzal, hogy elvigye az Evangéliumot Kis-Ázsiából Görögországba, majd Rómába, olyan hidat alkotva, amely révén a kereszténység eljuthat a föld legvégső határaiig.

Ma, miközben újabb területek nyílnak meg az Evangélium igéi előtt, a régi keresztény hagyományokkal rendelkező régiókban újra föl kell fedezni a hit szépségét. Ezért olyan férfiakra és nőkre van szükség, akik Szent Pállal mondhatják: „Számomra az élet Krisztus”, akik alázatos és odaadó munkások az Úr szőlőjében. (Itt jegyezzük meg, hogy XVI. Benedek pápa Péter székébe való megválasztásakor saját magát is így nevezte: egyszerű és alázatos munkás az Úr szőlőjében)

Az Evangélium megváltoztatta a világot és a mai napig alakítja azt, akár egy folyó, amely egy hatalmas mezőt öntöz. Imádkozunk Szűz Máriához, hogy az Eyházban szülessenek papi, szerzetesi és világi hivatások az új evangelizálás szolgálatában.

XVI. Benedek pápa, 2011.09.19.

Csak a megtérés vezethet az Egyház megújulásához

Freiburgi homíliájában Benedek pápa megállapította: egyes teológusok ma nem tartják mindenhatónak Istent, hiszen a világban annyi rossz történik. Mi ezzel szemben hiszünk a Mindenható Istenben, aki az egek és a föld Teremtője. Örvendünk és hálásak vagyunk azért, mert Isten mindenható. Ugyanakkor annak is tudatában kell lennünk, hogy hatalmának maga Isten szabott határt, amikor elismerte teremtményei szabadságát.

Olykor megrémülhetnénk, amikor látjuk, hogy az emberek visszaélnék szabadságukkal. Azonban örülnünk kell és hálát kell adnunk a szabadság ajándékáért is. Isten tiszteletben tartja szabadságunkat és soha sem kényszerít bennünket. Bízunk Istenben, akinek hatalma mindenekelőtt az irgalmasságban és a megbocsátásban nyilvánul meg. Ma arra van szükség, hogy az emberek, a keresztények is, megnyíljanak Istennek.

A pápa hangsúlyozta, hogy nem a szavak, hanem a tettek tesznek tanúságot hitünkéről, majd így folytatta: „A gnosztikusok, akiket Isten létének kérdése gyötör, emberek, akik bűneinktől szenvednek és tiszta szívre vágnak, közelebb vannak Isten országához, mint azok az egyháziak, akik rutinból végzik munkájukat és csak az egyházi apparátust tartják szem előtt, anélkül, hogy szívüket megérintette volna a hit!”

Ez azonban nem jelenti azt, hogy mindenkit, aki az Egyházban él és az Egyházért dolgozik, úgy kell megítélnünk, mintha távol állna Jézustól és Isten országától. Egyáltalán nem így van, sőt! Elérkezett az a pillanat, amikor mély hálával kell köszönetet mondani azoknak a munkatársaknak és önkénteseknek, akik nélkül a plébániai és általában véve az egyházi élet elképzelhetetlen volna. Németországban számos szociális és karitatív intézmény működik, amelyek hatékonyan gyakorolják a felebaráti szeretetet. A pápa nagybecsülését fejezte ki mindazoknak, akik a német Caritas vagy egyéb szervezetek tagjai. Szolgáltatuk szakképzettséget követel, de Jézus tanítása szerint ennél többre van szükség: nyitott szívre, amely hagyja, hogy megérintse Krisztus szeretete és így, a szükségét szenvedőknek többet nyújt, mint anyagi segítséget: láthatóvá teszi a szerető Istent, Krisztust.

A keresztények életének mindig Krisztus legyen a mércéje – hangoztatta homíliájában a pápa. Németország helyi Egyháza akkor tud válaszolni a jelen és a jövő nagy kihívásaira és akkor maradhat a társadalom kovásza, ha a papok, az Istennek szentelt személyek, a világi hívek, sajátos hivatásuknak megfelelően egymással egységben tevékenykednek, ha a plébániák, közösségek és mozgalmak egymást támogatják és gazdagítják, ha a megkereszteltek és megbérmáltak a hit hamisítatlan fáklyáját magasra emelik, egységben a püspökkel.

A német helyi Egyház továbbra is áldást jelent az egész világegyház számára, ha hűséges egységben marad Szent Péter és az Apostolok utódaival, ha sokféle módon együttműködik a missziós területekkel, hagyja magát átíratni a fiatal egyházak örömteli hitével.

XVI. Benedek pápa, 2011.09.25.

Amikor az Egyház megszabadul anyagi és politikai terheitől, valóban meg tud nyílni a világ számára

XVI. Benedek felidézte Boldog Kalkuttai Teréz anya szavait, amikor egy interjúban megkérdezték tőle, hogy véleménye szerint mi az, aminek elsőként

meg kellene változnia az Egyházban. Erre így válaszolt: Önnek és nekem. Minden keresztény és a hívek közössége folyamatosan változásra hivatott. Az Egyház is mindig mozgásban van, állandóan be kell teljesítenie küldetését, amelyet az Úrtól kapott. Mindig meg kell nyílnia a világ gondjai felé és át kell magát adnia azoknak.

Az Egyház történetében ezzel ellentétes tendenciák is megmutatkoztak az idők során, nevezetesen az, hogy az Egyház hasonul a világhoz, önelégültté válik és alkalmazkodik a világ mércéjéhez. Nagyobb súlyt helyez a szervezésre és az intézményességre, sem mint a nyitottságra. Ahhoz, hogy megvalósítsa valódi feladatát, állandóan meg kell újítania erőfeszítéseit a világiasságtól való elszakadásra. Szinte azt mondhatnánk, hogy a történelem az Egyházat segíti a szekularizáció különböző időszakaiban, amelyek jelentősen hozzájárultak megtisztulásához és belső megújulásához. A szekularizációs tendenciák, mint az egyházi tulajdonok elkobzása vagy a kiváltságok eltörlése, mindig megszabadították az Egyházat a világiasság formáitól. E folyamat során a világi gazdagsága helyett újra teljesen magához ölelte világi szegénységét. Így visszanyerte missziós tevékenységének hitelét.

A történelem megmutatta, hogy amikor az Egyház eltávolodik világiasságától, missziós tanúságtétele fényesebben ragyog. Amikor megszabadul materiális és politikai terheitől, az Egyház hatékonyabban és igazán keresztény módon jut el a világhoz, valóban meg tud nyílni a világ számára. Nem azért, hogy embereket nyerjen meg egy intézménynek saját politikai céljaihoz, hanem hogy elvezesse őket önmagukhoz azáltal, hogy elvezeti őket Istenhez. Az Egyház a világ felé való nyitottságával megmutatja a keresztényeknek, hogyan lehetnek hatékonyak és megfelelő módon nyitottak a világ felé. Nem új stratégiák kereséséről van most szó az Egyház újra fellendítéséhez. Inkább arról, hogy félretéve a stratégiát a teljes átláthatóságot kell keresni, nem hagyva figyelmen kívül semmit a jelen helyzet igazságából. Meg kell élni a hitet a maga teljességében itt és most a hétköznapi józanságában, megtisztítva azt mindattól, ami pusztán konvenció és megszokás.

A Szentatya szólt azokról a fájdalmas botrányokról, amelyeket a hit hirdetői követnek el. Veszélyes helyzetek alakulhatnak ki ennek következtében. E személyek méltánytalansága miatt az evangélium valódi követelményei háttérbe szorulnak. Még inkább itt van az idő az Egyház számára, hogy eltökélten félretegyje világiasságát. Ez azonban nem a világból való visszavonulást jelenti. Az evilágiság terheitől megszabadult Egyház többek között jótékonsági tevékenységén keresztül közvetítheti a keresztény hit életadó erejét a szükségben élőknek, a szenvedőknek és gondozóiknak. Az egyház

jótékonyági tevékenységének is folyamatosan szembesülnie kell azzal az igénnyel, hogy megszabaduljon világiasságától. Csak az Istennel való mély kapcsolat teszi lehetővé, hogy elérjünk másokhoz, mint ahogy a testvérünk felé irányuló figyelem hiánya szegényebbé teszi a személynek az Istennel való kapcsolatát.

XVI. Benedek pápa, 2011.09.26.

A keresztények gyakorolják egymás között a testvéri feddést

A vasárnapi evangéliumi részlet a hívek közötti testvéri szeretetről szól, amely a Szentháromságból, mint szeretetközösségből fakad – kezdte rövid tanítását a Szentatyá. Pál apostol megerősíti, hogy Isten törvénye a szeretetben talál teljességre, és ennek vonatkoznia kell embertársainkkal való kapcsolatainkra is: „Szeresd felebarátodat, mint önmagadat” (Róm 13,8-10). Máté evangéliumának 18. fejezete a keresztény közösség életéről szól, amelyben azt a tanítást kapjuk, hogy a testvéri szeretet kölcsönös felelősséggel jár; vagyis, ha embertársam bünt követ el ellenem, nekem szeretettel kell válaszolnom rá. Elsőként személyes párbeszédet kell folytatnom vele megmagyarázva neki, hogy amit tett, az nem jó. Ezt a cselekedetet „testvéri feddésnek” nevezik, amelyet az embertárs iránti szeretet működtet.

Mi történik akkor, ha felebarátom nem hallgat rám? Jézus egyértelmű választ ad rá tanításában: elsőként vissza kell térni hozzá és beszélni kell a történekről akár két vagy három emberrel együtt azért, hogy jobban megértse tettét. Amennyiben ez haszontalan, akkor a közösséghez kell fordulni, és ha ez sem segít, akkor meg kell éreztetni vele az egyházi közösségtől való eltávolodását, amelyet hibás tetteivel idézett elő. Mindez a keresztény élet során szükséges kölcsönös felelősségvállalásra tanít minket, amely mindannyiunkat arra hív, hogy fogadjuk el a testvéri feddés szabályát és ezáltal segítsük embertársainkat.

Az egyházi szeretetközösség másik gyümölcse a közös imádság. Jézus ezt mondja: „Ha ketten közületek egyetértve kérnek valamit a földön, meg fogják kapni mennyei Atyámtól. Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük” (Mt 18,19-20). A személyes ima természetesen nagyon fontos, sőt elengedhetetlen – magyarázta a Szentatyá. Az Úr azonban jelenlétéről biztosítja a közösséget, amely egységes és lélekben

egy, mert a Szentháromságos egy Istenről, a tökéletes szeretetközösségről elmélkedik. A keresztény közösségen belül erre az egyetértésre kell törekedni – mondta a Szentatyá. Gyakorolnunk kell a testvéri feddést, amely alázatos szívet kíván, továbbá a közös imádságot, hogy egy valóban Krisztusban egyesült közösség imája szálljon Istenhez. Kérjük Szűz Mária, az Egyház Anyja és Nagy Szent Gergely pápa közbenjárását ehhez!

XVI. Benedek pápa, 2011.09.05.

A keresztények legyenek a remény és az öröm tanúi egy olyan világban, amelyben a rossz hangja az erősebb

„Isten Szava tovább terjed a világban, annak ellenére, hogy a rossz hangja az erősebb” – mondta XVI. Benedek pápa október 15-én, szombaton délután az „Új evangelizálók az új evangelizáció szolgálatában” témában megrendezett vatikáni találkozón. A pápa erőteljes felhívást intézett a keresztényekhez: legyenek a remény jelei, tanúskodjanak a hit örömről a közöny, az értetlenség és az üldöztetések közepette is.

A Szentatyá a földben elhaló búzamághoz, a téstát erjesztő kovászhoz hasonlította az új evangelizálók jellemvonásait, akik arra kaptak meghívást, hogy átalakítsák a világot, felébresszék azt a közöny álmából, anélkül, hogy meghátrálnának a nehézségek láttán. A hithirdetők örömmel tegyenek tanúságot Isten Szaváról, amely a történelem minden pillanatában erőteljesen felhangzik.

Mint az első keresztény közösségek idején, az evangéliumi örömhír terjesztése ma is találkozhat elutasítással, de ennek ellenére tovább növekszik és terjed. Mindenekelőtt azért, mert nem tetteinktől, hanem Istentől függ, aki hatalmát a gyengeség jelei mögé rejti el. Másrészt Isten Szavának magva, mint ahogy a Magvetőről szóló példabeszédben olvassuk, ma is jó talajra hull, amely képes termést hozni. A harmadik ok, ami miatt az evangéliumi üzenet valóban eljutott a világ végső határaiig, a közöny, az értetlenség és az üldöztetések közepette is, az az, hogy ma is sokan bátran megnyitják szívüket és értelmüket Krisztus meghívásának. Találkoznak vele és tanítványaivá válnak.

Mindez egyrészt vigaszt és reményt jelent, mivel mutatja azt a szüntelen missziós erjedést, ami az Egyházat élteti, másrészt mindenkit késztesen arra, hogy megújult felelősséget érezzen az evangélium hirdetése iránt. Ez az egyik oka annak, hogy létrejött az Új Evangelizációt előmozdító Pápai Tanács. A

dikasztérium feladata, hogy sajátos segítséget nyújtson az Egyháznak küldetésében, főleg azokban a hagyományosan keresztény országokban, amelyek látszólag közömbössé, sőt egyenesen ellenségessé váltak Isten Szava iránt.

A mai világnak szüksége van olyan személyekre, akik hirdetik Krisztust. Tanúságot tesznek arról, hogy Krisztus tanítja meg, hogyan éljünk, Krisztus mutatja meg az igazi boldogság felé vezető utat, mert ő maga az élet útja.

Alapvetően fontos, hogy tekintetünket szüntelenül Jézusra szegezzük, mivel az evangélium hirdetése nem választható el a Krisztussal való szoros kapcsolattól. A mai világnak olyan személyekre van szüksége, akik Istenhez beszélnek, hogy beszélhessenek Istenről. Azt se feledjük, hogy Jézus nem szép szavakkal és látványos eszközökkel váltotta meg a világot, hanem szenvedésével és halálával. A földre hullott és elhalt búzamaz törvénye ma is érvényes; nem adhatunk életet másoknak anélkül, hogy ne adnánk oda saját életünket.

XVI. Benedek pápa végül arra buzdította a jelenlévőket, hogy „hagyják átformálni” magukat a Szentlélek által. Válaszoljanak Jézus hívására és legyenek bizalommal tanítványai; Izajás prófétával együtt mondják: „Itt vagyok, Uram, engem küldj!”

„Legyetek a remény jelei, tekintsetek a jövőbe azzal a bizonyossággal, amely Jézustól származik, aki legyőzte a halált és örök életet adott nekünk. Hirdessétek mindenkinek a hit örömét azzal a lelkesedéssel, amely a Szentlélektől származik, aki mindent újjá alkot”.

XVI. Benedek pápa, 2011.10.17.

XVI. Benedek a szentek sorába iktatott egy olasz püspököt, egy olasz papot és egy spanyol szerzetesnőt

Az Evangélium legfontosabb törvénye – a szeretet Isten és testvéreink iránt – határozta meg annak a három szentéletű embernek az életét, akiket a pápa vasárnap délelőtt iktatott a szentek sorába.

Az életszentséghez vezető út sokféle lehet, kiindulási pontja mégis egy: az a szeretet, amelyet Isten ültet el szívünkben és képessé tesz minket mások szeretetére. Ez a szív doboghat egy kreatív értelmiségi vagy egy dolgozó kezű munkás mellkasában egyaránt. A szeretet pedig megmutatkozhat egy gyár munkásai, de éppúgy egy szegényeket és betegeket befogadó központ létrehozói között is. Erről a sokszínűségről tanúskodik a három új szent: Guido Maria Conforti

olasz érsek, Luigi Guanella olasz rendalapító pap és Bonifacia Rodríguez de Castro spanyol szerzetesnő életútja is. A szeretet önfeláldozást kíván, de sohasem szomorú – ez tükröződött a szentek arcán is, akiknek képmását a hagyománynak megfelelően kifüggesztették a Szent Péter bazilika homlokzatára.

XVI. Benedek pápa homíliájában az evangéliumi szakaszból kiindulva a szeretet főparancsáról beszélt. „Szeresd Uradat Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez a legfőbb: az első parancs. A második hasonló ehhez: szeresd felebarátodat, mint önmagadat”. (Mt 22,37-39) Valamennyiünk elsődleges igénye az, hogy Isten jelen legyen életünkben, hogy behatoljon létezésünk minden rétegébe és kitöltse azt: áthassa szívünket, lelkünket, vágyaink és döntéseink energiáit, mint ahogy értelmünket és gondolatainkat is.

Szent Guido Maria Conforti alig harmincéves, amikor szerzetesi közösséget alapít, 37 évesen pedig Ravenna, majd Párma püspöke. Egyfajta csodagyerek az Evangélium szolgálatában, amelynek minden erejét szenteli, dacára törékeny egészségének. Mindig, a legnagyobb vereségekben is föl tudta ismeri Isten akaratát, amely a lemondáson és az elfogadáson keresztül vezette Isten Országába építésében. Szent Guido Maria Conforti lelki szemeit mindig a keresztre függesztve táplálta azt a sürgető vágyat, amely minden emberi szív mélyén rejtőzik: hogy befogadja az egyetlen üdvözítő szeretet örömhírét.

Szent Luigi Guanella a felebarát iránti nagylelkűség példája, a legszegényebbek és leggyöngébbek társa és mestere, vigasza és támasza. XVI. Benedek pápa ezekkel a szavakkal méltatta az olasz rendalapító pap életművét. Dicsérjük az Urat és adjunk neki hálát, amiért Szent Luigi Guanella személyében nekünk adta a szeretet prófétáját és apostolát. Tanúságtétele az elesettek iránti emberségről és odafigyelésről Isten jótékony jelenlétének ékes jele. A szolgáló szeretet új szentje legyen példa mindenki, különösen az általa alapított kongregációk számára a szemlélődés és tevékenység termékeny szintézisének megvalósítására.

A spanyol szerzetesnő, Bonifacia Rodríguez de Castro életszentsége a kétkézű munka dolgozó mindennapjaiban érlelődött. Az egyszerű varrónő lelkében Isten tüze lobogott, ennek hatására vitte el Krisztust azoknak a nőknek, akiket megmentett a visszaélésektől munkát, biztonságot és hitet adva nekik. Az ő alakját spanyolul méltatta a pápa: az új szent tökéletes példaként áll előttünk, melyben Isten munkája visszhangzik, aki leányait, Szent József nővéreit és mindannyiunkat hív, hogy a Szentlélek örömeivel fogadjuk tanúságtételét, a csalódástól való félelem nélkül hirdetve mindenütt Isten Országának jó hírét.

XVI. Benedek pápa, 2011.10.24.

Tetteink tükrözzék a tanítást

XVI. Benedek pápa az Úrangyala imádság előtt mondott olasz nyelvű beszédében a szavaink és viselkedésünk közötti következetességre szólított föl.

A vasárnapi evangéliumi szakaszban Szent Pál arra buzdít, hogy az Evangéliumot ne emberi tanításként, hanem – amint valóban az – Isten igéjeként fogadjuk (vö. 1Tessz 2,13). Ily módon tudjuk hittel befogadni Jézus azon intését, hogy magatartásunk tükrözze a tanítást. Jézus megdorgálja az írástudókat és a farizeusokat, akik a népet tanítják, mivel magatartásuk éles ellentétben áll a szigorú szabályokkal, amelyek megtartását másoktól elvárják. „Mondják ugyan, de nem teszik” (Mt 23,3), sőt „elviselhetetlen nehéz terhet rónak és raknak az emberek vállára, de maguk ujjal sem hajlandók mozdítani rajta” (Mt 23,4).

Ezért a hívek tartsák és tegyék meg mindazt, amit mondanak, de tetteiket ne kövessék (vö. Mt 23,3). Jézus ezzel ellentétes módon cselekszik: elsőként gyakorolja a szeretet parancsát, amit mindenkinek tanít, ez az iga pedig édes, ez a teher könnyű, mert Ő segít nekünk viselésében (vö. Mt 11,29-30).

Azokra a tanítókra gondolva, akik saját tekintélyük nevében elnyomják mások szabadságát, a pápa leszögezi: az egyetlen és igazi tanítómester csak Krisztus, Isten Fia, a megtestesült Ige. Szent Bonaventúra szavaival: senki nem taníthat, tevékenykedhet, és nem juthat el a megismerhető igazságokra anélkül, hogy jelen lenne Isten Fia. Ezért Krisztust kell követnünk, aki tanítása igazságát az Atya akaratához való hűségében fejezi ki, önmaga odaajándékozásával. Jézus határozottan elítéli a kérkedést is, hiszen azok, akik „minden tettükkel arra törekszenek, hogy föltűnjenek az emberek előtt” (Mt 23,5) mások elismerésétől függenek, aláásva a személy hitelességét megalapozó értékeket.

Kedves barátaim! – fordult a hívekhez a pápa. Jézus szolgálaként jelent meg a világban, teljesen kifosztva és lealacsonyítva magát, egészen addig, hogy a kereszten ékes tanúságot tett előttünk alázatból és szeretetből. Példája olyan életstílust kínál föl számunkra, amelyben „a legnagyobb közülünk lesz a szolgálánk” (vö. Mt 23,11). Beszéde végén XVI. Benedek Szűz Mária közbenjárásért fohászkodva a hívek imáját kérte a keresztény tanítókért, hogy tetteikkel mindig tanúskodjanak a szavaikkal hirdetett igazságokról.

XVI. Benedek pápa, 2011.10.31.

A 22. zsoltár

XVI. Benedek pápa szeptember 14-én, szerdán délelőtt a vatikáni VI. Pál teremben találkozott a zarándokokkal, akiknek a pápai audiencia keretében ez alkalommal a 22. zsoltárról tanított. Mint mondta, ez a zsoltár erősen krisztológikus, amely Jézus szenvedéstörténetére utal kettős dimenziójában megjelenítve azt: megaláztatás és dicsőség, élet és halál. Mélyen megérintő, emberi érzésekkel teli, szomorú ima, amely teológiai összefüggésekben nagyon gazdag.

A zsoltár egy ártatlan, üldözött ember történetét mutatja be, akinek ellenségei a halálát kívánják. Ő azonban Istenhez fordul, fájdalmas szavakkal panasolja el bánatát, amely végül a hit bizonyossága által Isten dicsőítésévé válik. Imájában fájdalmas jelenéről és múltjáról szól, amelyet azonban a remény jár át. Elsőként egy távol lévő Istenhez kiált, aki mintha elhagyta volna őt, válasz nélkül hagyja: „Istenem, Istenem, miért hagytál el, miért maradsz távol megmentésemről, panaszos énekeimtől? Szólítalak nappal, Istenem, s nem hallod, szólítalak éjjel, s nem adsz feleletet.” Isten hallgat, ez a némaság, a válasz hiánya szörnyű fájdalommal tölti el őt. A zsoltáros nem tudja elhinni, hogy Istennel való kapcsolata így megszakadt volna, kételkedésében azonban megállapítja, hogy az ő Istene nem hagyná magára.

Mint ismeretes, a zsoltár elején lévő felkiáltás: Istenem, Istenem, miért hagytál el engem? Máté és Márk evangéliumában is szerepel. A keresztfőről kiáltó, haldokló Jézus, Isten fia, a Messiás mondta ezt, aki a halál drámáját éli meg. Elárulták, tanítványai megtagadták, elhagyták. Ezért kiált az Atyához, amely azonban nem egy reményvesztett kiáltás, úgy, mint ahogy a zsoltárosé sem, ugyanis megnyílik a dicsőségre, az isteni győzelemre. Jézus, teljesítve Atyja akaratát, szenvedése folyamán megéli az elhagyatottságot, majd a halált, hogy életre leljen, amelyet a híveknek ajánl fel.

A zsoltáros ezt követően a múlt emlékeit eleveníti fel: „Atyáink benned reménykedtek, reméltek, s te megszabadítottad őket. Hozzád kiáltottak és megmenekültek, benned bíztak és nem csalatkoztak.” A távolinak tűnő Isten azonban irgalmas Úr és Izrael népe jól tudja ezt – mondta Benedek pápa. A zsoltáros visszaemlékezik atyái megrendíthetetlen hitére, amelyben sosem csalatkoztak. A zsoltáros imája azonban e történet végét sejteti, amely az Istennel való kapcsolat megszakadását jelenti még fájdalmasabbá téve ezáltal a jelent.

Isten azonban nem hazudtolja meg önmagát. A hitében megsebzett zsoltáros így beszél önmagáról: „De én csak féreg vagyok, nem ember, az emberek

gúnytárgya s a népek megvetettje”. Visszaemlékezik Isten egykori közelségére: „Te hoztál elő az anyaméhből, jóvoltodból gond nélkül pihenhettem, anyám ölén”, majd könyörgő szavakat intéz hozzá: „Ne maradj távol szükségemben, légy közel, mert sehol sincs segítség!” Az egyetlen, akit közelében érez és aki félelemmel tölti el a zsoltórost, az az ellenség. Legyőzhetetlennek tűnik, akivel szemben semmi esélye sem lehet, védtelen és egyedül van. A zsoltóros szavai azt hivatottak elmondani – hangoztatta a pápa –, hogy amikor az ember rátámad társára, akkor az erőszak hatalmába kerül, amelynek során az állati ösztönökhöz hasonló viselkedés uralkodik el rajta. Ekkor csakis az Isten üdvözítő közbenjárása képes az embert emberi mivoltába visszaállítani.

Ekkor újabb segítségért kiált a zsoltóros: „Ne maradj hát távol, Uram, te vagy segítségem, siess mentésemre!” Ez a könyörgés a hitről tanúskodik, arról a bizonyosságról, amely túllép minden kételyen és nyomorúságon. A zsoltóros imája ekkor dicsőítő énekké válik, ugyanis az Úr választ adott hívására, megmentette őt és újra megmutatta kegyelemmel teli arcát. A hit győzedelmeskedett, amely képes a halált életté formálni – magyarázta a Szentatyja.

Ez a zsolta a Golgotára vezetett el bennünket, Jézus keresztségének tövéhez, hogy újra megéljük szenvedését és osztozzunk feltámadásának örömeiben. Hagyjuk tehát, hogy átjárjon bennünket a húsvéti misztérium fénye még ha úgy is tűnik számunkra, hogy Isten nincs közöttünk. Tanuljuk meg elvonatkoztatni a valóst a látszattól felismerve a megdicsőülés útját az alázatosságban, az élet megnyilvánulását a halálban, a keresztségben. Ezáltal képesek leszünk Istenbe vetni bizalmunkat és reményünket, fájdalmaink idején hittel tudunk Hozzá imádkozni. Segélykiáltásunk dicsőítő énekké válik majd.

XVI. Benedek pápa, 2011.09.14.

Ha a Jó Pásztor követjük, akkor a helyes úton járunk

XVI. Benedek pápa a szerda délelőtti általános kihallgatáson tovább folytatta az imának szentelt katekéziseit, ezúttal a jól ismert 23., vagyis „A Jó Pásztor” zsoltórról tanított a Szent Péter téren összegyűlt zarándokoknak. Imával az Úrhoz fordulni mindig a mély bizalmat mutatja, a Jóságos Istenre hagyatkozunk, aki irgalmas és kegyelemmel teli, hűséges és szeretetteljes.

„Az Úr az én pásztorom, nem szenvedek hiányt” (Zsolt 23,1) – veszi kezdetét e szép ima felidézve a pásztor és nyája közti szelíd, bizalmas és bensőséges kapcsolatot. A pásztor jól ismeri bárányait, nevükön szólítja meg őket, azok pedig követik őt, mert bizalommal vannak iránta. Semmiben sem

szenvednek hiányt, ha pásztoruk velük van. A zsoltóros e hasonlat által mutatja be az Úrhoz fűződő kapcsolatát, akit pásztorának tekint és ráhagyatkozik így folytatva imáját: „A nyugalom vizéhez terel és felüdíti lelkemet. Az igaz úton vezérel, nevéhez híven” (Zsolt 23,2-3). A pásztor jól tudja, hogy merre talál nyája számára friss vizet és zöldellő legelőt, hogy hogyan biztosíthatja bárányainak a további úthoz szükséges erőt és energiát.

Ha mi is a Jó Pásztor követjük, akkor bármennyire is nehéz és hosszú az előttünk álló út, biztosak lehetünk abban, hogy a megfelelően haladunk előre. Az Úr közel van hozzánk és semmiben sem lesz hiányunk. Ennek tudatában a zsoltóros nyugalmat és biztonságot érez, félelmek nélkül él: „Ha sötét völgyben járok is, nem félek a bajtól, hisz te velem vagy. Botod, pásztorbotod biztonságot ad” (Zsolt 23,4), majd így folytatja: „Számomra asztalt terítettél, ellenségeimnek szeme láttára. Fejemet megkentéd olajjal, s a poharam színültig töltötted” (Zsolt 23,5). Az Úr tehát befogadja a hozzá imádkozót, nagylelkűen vendégül látja, ételt készít neki. Ez azonban nemcsak az ételben való osztozást jelenti, hanem az életben való részvétel jelképe is egyben. Az Úr ételt, olajat és bort ajánl, olyan adományokat, amelyek az élethez szükségesek, örömet adnak, a szeretetről tanúskodnak. Amikor az Úr megnyitja előttünk sátrát, semmi sem árthat nekünk.

„Kegyelmed és jóságod vezet életemnek minden napján, s az Úr házában lakhatom örök időken át” – zárul a zsoltóros imája, akit a jóságos és hűséges Isten kísér további útján.

A 23. zsolta arra hív bennünket, hogy újítsuk meg Istenbe vetett bizalmunkat és merjünk teljes mértékben rá hagyatkozni. Kérjük az Úrtól, hogy a mai nehézségek közepette is – az engedelmes bárányhoz hasonlóan – az általa kijelölt úton tudjunk haladni.

XVI. Benedek pápa, 2011.10.05.

Isten igenje erősebb mindenkinél

XVI. Benedek katekéziséit ezúttal is az imának szentelte folytatva zsolta-magyarázatait. Tanítása középpontjába a 126. zsolta helyezte, amely az Úr népe és a hívek körében véghezvitt nagy tetteiért ad hálát. A zsolta Sion foglyainak száműzetésből való hazatérését idézi, amely a választott népnek elsősorban vallási és spirituális szempontból volt pusztító történet. Földjének elvesztését, templomának romba döntését Isten be nem váltott ígéreteiként élte meg, aki úgy tűnt, hogy elhagyta, magára hagyta népét. A hazatérés

azonban a hit, a hűség, a bizalom és az Úrral való egység és közösség valóságát jelentette. Az Úr csodás tetteket hajt végre az emberiség történetében sok esetben akkor, amikor azt senki nem várja.

Ez a zsoltár Isten üdvözítő művéről tanúskodik, aki sosem feledkezik meg a szükségét szenvedőkről. Izrael népe erről emlékezik meg mondván: „Az Úr nagy dolgot művelt velük!” (Zsolt 126,2).

Imáinkban – mondta a híveknek a pápa – nekünk is meg kell emlékeznünk arról, hogy az Úr hogyan védelmezte, vezette, segítette népét az történelem során, és ezért dicsőítő éneket kell mondanunk neki. A jóra való emlékezés az élet nehéz pillanataiban is segítséget jelenthet számunkra tudva azt, hogy Isten nagy tetteket hajt végre népe körében, és aki megtapasztalja azt, boldogsággal telik el.

Izrael népének a hazatérés, a megszabadulás az új életet jelentette, amellyel azonban még nem bontakozott ki végleges teljességében az isteni terv. „Már birtokunkban van, de még nem teljesedett be”. Az üdvösségtörténet bemutatásához a zsoltáros a földműves hasonlatát használja, aki minden évben nagy reménnyel elveti a magot, majd várakozik, hogy termés legyen belőle, amelyet learathat. Jézus erről így tanított: „Isten országa olyan, mint az az ember, aki magot vet a földbe. Utána, akár alszik, akár ébren van, éjjel vagy nappal, a mag kicsirázik és szárba szökik, maga sem tudja hogyan” (Mk 4,26-27).

Ez az üdvösségtörténet rejtett misztériuma, amelynek során az Úr nagy tetteket hajt végre az emberek között – magyarázta a Szentatya, majd így buzdította a zarándokokat: Imáinkban nyitottnak kell lennünk a reményre és szilárdan meg kell maradnunk hitünkben. Még ha életünket olykor fájdalom, bizonytalanság is hatja át, tudnunk kell, hogy az üdvösségtörténet része vagyunk. Nem szabad elfelejtenünk a sötétség idején sem, hogy a világosság létezik, hogy Isten jelen van életünkben, és hogy az Ő „igenje” erősebb mindenkinél. Emlékeznünk kell tehát Isten jelenlétére az életünkben, aki megszabadított minket; hálát kell adnunk, hogy felfedezhettük életünkben Jézus Krisztust, aki eljött közénk.

XVI. Benedek pápa, 2011.10.12.

Isten irgalma örökké tart

A Szentatya ezúttal a 136., vagyis a „Nagy hálaének” c. zsoltárról tanított a híveknek. Ezt a zsoltárt a zsidók a hagyomány szerint a húsvéti vacsora végén mondják el, amelyet feltehetően Jézus is elimádkozott a tanítványokkal az Utolsó vacsora alkalmával. Isten örökké tartó szeretetét hirdeti ez az ima:

szeretet, amely hűséges, irgalmas, jóságos, kegyelemteljes és gyengéd. Ezt ismétli az antifóna is az egész zsoltár folyamán: „Irgalma örökké tart”. „Áldjátok az Urat, mert jó: irgalma örökké tart. Áldjátok az Istenek Istenét: irgalma örökké tart. Áldjátok az Urak Urát: irgalma örökké tart” (Zsolt 136, 1-3).

A zsoltár ezek után a teremtő Urat dicséri, aki csodás tetteket visz végbe népe körében. Ilyen volt az egyiptomi száműzetésből való szabadulás Mózes által, a Vörös-tengeren való átkelés. Isten ereje győzedelmeskedik a természet és az ellenség felett – magyarázta a Szentatya. Az Úr negyven éven át vezette népét, nevelte és szerette, mígnem eljutatta az ígért földjére legyőzve az ellenséges népeket, akik akadályozták az üdvösségre vezető úton.

Isten egyik sajátos tulajdonsága az adományozás. „Országukat örökségül adta: irgalma örökké tart. Örökségül Izraelnek, az ő szolgájának: irgalma örökké tart (Zsolt 136, 21-22)” – szól a zsoltáros imája. Ezzel véget ért az üldöztetés ideje, eljött a boldogság, az öröm órája, vagyis az otthonépítésnek, a szőlőtő elültetésének pillanata, a biztonságos élet korszaka.

Hogyan válhat sajátunkká ez az ima? – tette fel a kérdést a Szentatya. A teremtett világ Isten nagy ajándéka, amelyben megmutatkozik jósága és hatalmas mivolta. Az ima jelentősége az, hogy Izrael népe visszaemlékezik, felidézi emlékezetében az Úr jóságát. Ez az emlékezés a remény forrásává válik számára, ugyanis az tűnik fel a múltból, hogy Isten jelen van, jóságos, kegyelme örökké tart. Isten egy lett közülünk, emberré vált, köztünk élt, szenvedett velünk és meghalt értünk, de ugyanakkor jelen van köztünk az Eucharisziában és a tanításban. Az Egyház történelmének 2000 évében az Úr jósága időről időre megmutatkozik. A sötét múlt, a náciizmus és a kommunizmus után is Isten megszabadított minket, tanúságot tett jóságáról és hatalmas erejéről, arról, hogy irgalma örökké tart. Ez remény mindannyiunk számára, amely mindig elkísér bennünket. Tudnunk kell, ha a sötét éjszaka vesz is minket körül, az Úr világossága másnap újra megmutatkozik, mert kegyelme és irgalma végtelen, örökké tartó. „Áldjátok az egek Istenét: irgalma örökké tart” – szólít a zsoltáros dicsőítő éneke.

A 136. zsoltár az üdvösségtörténet legfontosabb pillanatait eleveníti fel egészen a húsvéti misztériumig. Elismerő örömmel ünnepeljük tehát az Urat, az üdvözítőt és a hűséges Atyát, aki „úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen” (Jn 3,16). Szent János szavait idézzük most fel, amelyre mindig emlékezzünk imáinkban: „Nézzétek, mekkora szeretettel van irántunk az Atya: Isten gyermekeinek hívnak minket, és azok is vagyunk” (1Jn 3,1)!

XVI. Benedek pápa, 2011.10.19.

Interjú Schönborn bíborossal

Christoph Schönborn bíboros, bécsi érsek nyilatkozott a Magyar Katolikus Rádióknak. Az interjút Zimányi Ágnes készítette.

Christoph Schönborn bíboros úr, tudjuk, mennyire a szívében viseli az isteni irgalmasság ügyét, a kongresszusok, konferenciák létrejöttét erről, miért tartja ezt ennyire fontosnak?

Azt gondolom, valóban ez egy nagy jel, amelyet Isten a mai időkre nekünk adott, különösen is János Pál pápa személyében. Ő az a pápa, akit az irgalmasság pápájának lehet nevezni. Ő vezette be az Irgalmasság Vasárnapjának ünnepét, Fausztina nővért boldoggá, majd rövidesen szentté avatta, utolsó lengyel útján, 2002-ben pedig végrendeletként hagyta ránk a világ felajánlását az isteni irgalmasságnak. Azt a küldetést hagyta ránk, hogy váljunk az irgalmasság tanúivá. Úgy látom, hogy ez egy pecsét a mi századunkra, amelyet II. János Pál a 2000. év Fehér vasárnapján, abban, a jubileumi esztendőben adott, amikor Fausztina nővért szentté avatta. Ez volt az új évezred első szentté avatása, mintegy aláírásként, jelként, amellyel a mi időnket megjelölte.

Bíboros úr a közelmúltban Medjugorjében járt, és beszámolt ottani élményeiről. Milyen tapasztalatokat szerzett a kegyhelyen?

Elsősorban azokról a gyümölcsökről szólnék, amelyeket már jóval korábban megtapasztaltam, mielőtt Medjugorjéba utaztam volna. Évtizedek óta figyelem, hogy milyen sok mély megtérés történik ott. Lelki hivatások születtek, hívő közösségek jöttek létre, sokan megtalálták a belső békét. Gyógyulások történtek, például kábítószerből, sokan az ottlét során egyszerűen meggyógyultak ebből. Ezeket a gyümölcsöket már korábban észrevettem, hallottam, hogy olyan családok békéltek meg egymással, akik a törés szélén álltak. Az a szép ebben, hogy ez minden társadalmi réteget érint, hercegektől az egészen egyszerű emberekig. A Szűzanya valóban mindenkit szeretettel gyűjt, hív és vár. A második, amit láttam hallottam, a gyónás újra felfedezése. Ez a szentség nálunk, nyugaton szinte eltűnőben van, alig gyakorolják, és azt lehet mondani, hogy Medjugorje Európa legnagyobb gyóntatószéke. Európának nincs olyan helye, ahol ennyien gyónnának. Ez egy nagy jel, ez nem az ördögtől van, az ördög nem azt akarja, hogy az emberek buzgón gyónni menjenek. Annak, hogy személyesen odautaztam, személyes okai voltak, egy nagy ügyet akartam a Szűzanyához odavinni. Persze, lehet azt mondani, hogy ezt bárhol megteheti az ember, ez igaz, de nyilvánvaló jeleit adta, anyai közelségének. Függetlenül attól, hogy az Egyház majd a maga idejében,

hogyan fogja megítélni, mégis sokan megtapasztalták ott anyai közelségét. Hiszem, hogy Medjugorje olyan hely, amelyet Mária különlegesen kiválasztott, azért, hogy anyai szeretetével, gyógyító kezével és szívével közel legyen az emberekhez. Ezért számomra fontos volt, hogy egyszer személyesen is odamenjek. Privát zárandoklatnak szántam, de nem maradt titokban és aztán magam is beleegyeztem, hogy beszéljek róla, mert fontos nekem, hogy hálát adjak azokért a kegyelmekért, melyeket ott az emberek kaptak.

Bíboros úr, az Ön családja is Kelet-Európából származik, pontosan honnan jön a Schönborn család?

Családom eredetileg Németországból, pontosan Bohémiából való, magam is ott születtem. Ez ma Csehország. Erős családi szálak kötnek bennünket oda, melyek, hála a kommunizmus megszűntének, újra felvirágoztak, kapcsolatam az ősi hazához megint élő.

Bíboros úr, Ön főpásztor, ugyanakkor domonkos szerzetes is. Hogyan tudja főpásztori szolgálatát szerzetesi hivatásával összeegyeztetheti?

A dominikánus kolduló rend. Szent Domonkos úgy képzelte el, hogy a szerzetesek koldulnak a mindennapi kenyérért, hogy így éljék meg Isten gondviselését. Püspökként, természetesen, nem engedhetem meg, hogy az egyházmegye koldulásból éljen, arra várva, hogy egy jómódú jötevő mikor tesz valamely nagylelkű ajánlatot. Ám valami mégis megmaradt ebből, ami a keresztény élethez hozzá tartozik, ahogy a hegyi beszédben is elhangzott. Igyekszem megélni az isteni gondviselésre való teljes ráhagyatkozást. Isten valóban szerető Atya, aki törődik velünk. Nem arról van szó, hogy nem kell fáradoznunk, de nem kell aggódnunk, ahogy a hegyi beszédben elhangzott: ne aggódalmaskodjatok, mert a ti mennyei Atyátok gondoskodik még az ég madarairól, és a mezők liliomairól is. Mint domonkos szerzetes, remélem, hogy ebből a hozzáállásból sikerül valamit megvalósítanom püspökként is. A második a tanulmányok szeretete. Domonkos engedte, hogy szerzetesei tanuljanak. A leghíresebb képzett domonkos Aquinói Szent Tamás. A tanulmányok szeretete része a domonkos életnek. Ez megmaradt nekem, a könyvek írása, előadások tartása. Mindez része egy püspök feladatának és egyben egy domonkos szerzetesnek is. A harmadik az Istenanya és a rózsafüzér szeretete. A rózsafüzér mélyen gyökeredzik a domonkos hagyományban. Ebben még buzgóbb is lehetnék. Hiszen a domonkos hagyományban a rózsafüzér imádkozására való biztatás is benne van. Ez tehát néhány jelzesszerű szó egy püspök életéről, aki egyben domonkos rendi szerzetes.

Milyen örömeik, gondok vannak az osztrák Egyházban, amelynek Ön a vezetője?

Az Egyházban, Ausztriában sok minden jó van, ami öröm forrása, ám erről nagyon keveset beszélünk, mert nincs körülötte nagy lárma. Ám, ha ezek nem volnának, akkor nagyon fájdalmas lenne. Sok jót tesz a felebaráti szeretetben a caritas, az a szolgálat, amelyben az Egyház közvetlenül van jelen az emberek számára. Tapasztalat, hogy nagyszerű hívő emberek vannak, ugyanakkor fájdalmas az elvilágiasodás tapasztalata. De nem hiányoznak az egyszerű, mélyen hívők, és nagy öröm számomra, amikor látom, hogy minden szekularizáció ellenére, mégis vannak hívők. Ez nagy reményt ad.

Beszélgetésünk végén hogyan üzenne nekünk, magyaroknak?

Először is gyerekkorom óta mélyen kötődöm a magyarokhoz, családom egy része Magyarországról származik, vannak nagybácsikáim és nagynénim, akik előbb beszéltek magyarul, mint németül. Úgy emlékszem 1956 októberére, a magyarok forradalmára, mintha ma lenne. A fülemben ma is hallom a rádió utolsó bemondását, családunk minden tagja odatapadva hallgatta. 11 éves voltam, amikor a szovjet páncélosok körülvették a rádiót és fokozatosan lefoglalták. Figyeltük az utolsó szavakat, amelyek megszakadtak, és Magyarországot visszalökték a szolgásgba. Felejthetetlen volt. Azután jött a sok menekült. Mindenütt magyar menekültek voltak elszállásolva. Több tízezer kényszerültek menekülésre azokban az időkben. Ma is nagy érdeklődéssel kísérem azt az utat, amelyen a magyarok járnak. Személyesen ismerem az Önök miniszterelnökét, Orbán Viktort és a feleségét, nagyra tartom őt és törekvéseit, hogy Magyarországon a jó és pozitív erőket igyekszik erősíteni, a társadalom nagy értékeit védeni. Nagyszerű, hogy a család védelme kifejezetten benne van a magyar Alkotmányban. Sajnos a család egész Európában veszélybe került. Megkérdőjelezi már a fogalmát is, ahogyan Spanyolországban is megtörtént, ahol már nem is családról, apáról, anyáról, szülőkről beszélnek, a törvényben maga a család-fogalom is megzavarodott. A magyar alkotmányban a társadalom alapja az élet szeretete, az élet védelme, a jogok között első a saját élethez való elvehetetlen jog. Ez nagy jel Európa számára. Persze a demokráciában mindenféle áramlattal szembe kell nézni, de Magyarországon nagy többség van, amely kifejezetten kiáll ezek mellett a keresztény értékek, mint a társadalom alapja mellett. Nagy öröm ez számomra.

Magyar Kurír cikke

A sátán gyűlöli a családot

Egy amerikai exorcista tapasztalatai

Sose gondoltam volna, hogy egyszer ezt fogom csinálni – mondta a CNA-nak nyilatkozva a középkorú pap, akinek exorcista „pályafutása” tizenöt éve – röviddel azután, hogy pappá szentelték –, egy szentmise bemutatása közben kezdődött.

„A szent Vér átváltoztatásának pillanatában azt kértem az Úrtól, áraszsa szent Vérével a fiatalokra, és segítse azokat a fiúkat, akiknek papi hivatást szán.” Abban a pillanatban egy tizenhárom év körüli fiú „hátrazuhan és morogni kezdett. Erre nem számítottam” – mondta az amerikai pap, aki a kérdések özönétől tartva inkább névtelenül kívánt nyilatkozni a katolikus hírügynökségnek.

A papot püspöke küldte „gyakorlatra” a Római Egyházmegye hat, hivatalosan megbízott exorcistája mellé, miután az Egyesült Államok Püspöki Konferenciája 2010 novemberében úgy határozott, jelentősen növelni kívánja exorcistái számát (amely ma ötven körül lehet a kontinensnyi országban). Azóta naponta három exorcizmuson vesz részt.

Akikkel találkozunk – mondja –, bukott angyalok, akik jónak lettek teremtve. Az egyházatyák, köztük Szent Jeromos és Szent Ágoston, úgy vélték, ezek az angyalok azért lázadtak fel, mert Isten feltárta előttük a megtestesülés tervét, s ők nem tudták elfogadni, hogy Isten, a tiszta, végtelen szellem emberré legyen. Ezért izgatja őket annyira az ember testi mivolta, és ezért igyekeznek neki szenvedést okozni.

Angyali tudásuk alapján – teszi hozzá – a gonosz lelkek tudják, hogy Isten csak azért engedi sátáni működésüket, hogy az „engesztelő szenvedés” által üdvösségre vezesse az embereket. Akik így szenvednek, azáltal lesznek szentté, hogy felajánlják áldozataikat, amelyeket Isten elfogad és áldássá tesz az Egyház javára világszerte. Amikor erre emlékeztetjük a gonoszt, őrjöng, mert tudja, hogy veszít. Ezért amíg teheti, minél többet meg akar szerezni. Ha nem tudja megkaparintani a lelküket, legalább az életüket igyekszik pokollá tenni.

„A gonosz lélek általában már a szertartás elején megnyilatkozik a szenvedő emberben, akinek viselkedése erőszakossá válik, arca vagy hangja elváltozik. A gonosz igyekszik félelmet kelteni, de ezzel nem kell foglalkozni. Több kérdést szoktam föltenni neki, pl. hogy mi a neve, mert meggyengíti, ha a nevet is kimondjuk, amikor parancsolunk neki.” Miután elárulta a nevét, a pap megparancsolja, hogy távozzék. Olykor azt is megkérdezi, mikor fog távozni.

„Erre, mintha betanulták volna, mind azt feleli: Soha! – Pedig egyszer igenis távozni fognak!” – jegyzi meg a leendő exorcista.

Hozzáteszi, hogy néha be lehet dobni egy-két dolgot csak azért, hogy megalázkodásra késztessek: segítségül lehet hívni szenteket, őrangyalokat vagy akitől a legjobban retteg: a Szűzanyát. Ettől egészen másként kezd viselkedni. A végén sokszor dühös, agresszív kitörésekben nyilatkozik meg; ilyenkor habzik a megszállott ember szája. Ha átok törik meg, az illető az átok során használt tárgyakat kezd kihányani. „Nem valami kellemes látvány, de ilyenkor tudom, hogy hatásos, amit teszünk.”

Az amerikai pap szerint a démoni befolyás oka minden esetben más, ám van egy közös vonás: az érintettek „súlyos sebeket kaptak életük során, elsősorban a családban. Olyan esetekre gondolok, amikor a szülők nagyon rossz döntések – házastársi hűtlenség, abortusz vagy más, családbomboló cselekedetek – által beengedték otthonukba a gonoszt. **A család: ikon. A család a Szentháromság képmása, ezért a gonosz gyűlöli a családot.**”

Magyar Kurir, 2012.07.27.

Ne magyarázzon nekem senki!

„Innét eltávozva szülővárosába ment. Tanítványai elkísérték. A következő szombatán tanítani kezdett a zsinagógában. Sokan hallgatták, és csodálkozva mondogatták: »Honnét vette ezt? Hol tett szert erre a bölcsességre? És a csodák, amiket kezével végbevisz! Nem az ács ez, Mária fia, Jakab, József, Júdás és Simon rokona? S ugye nővérei is itt élnek közöttünk?« És megbotránkoztak rajta. Jézus erre megjegyezte: »A prófétának csak hazájában, rokonai körében, a saját házában nincs becsülete.« S nem is tehetett ott csodát, csupán néhány beteget gyógyított meg, kézzel és lájjal. Maga is csodálkozott hitetlenségükön.» (Mk 6, 1-6)

Még Jézus is csodálkozott hitetlenségükön. Érdekes, hogy ezt írja az apostol, hogy Jézus sem várta azt, hogy ennyire hitetlenek legyenek. Ezek szerint igen nagy mértékű hitetlenségbe ütközött az Ő tanítása. És mindez miért történt? Mert igen komoly előítélettel voltak Jézus iránt. Hiszen ők aztán tudták, hogy Jézus a Mária fia és a rokonai is ott vannak közöttük, tehát emberileg teljes mértékig be tudták azonosítani a látható dolgok alapján az Ő személyét. Egyetlen probléma adódott, hogy a láthatatlant nem vették figyelembe.

És néha pont ez az, ami teljesen ellenkezőjére tudja fordítani a dolgok feletti ítéletünket.

Akkor, ott Názáretben a názáreti lakosok látták azt, akit az apja ácsnak tanított, aki Mária fiaként nevelkedett fel közöttük. A külsőséges, látható dolgok alapján kétséget kizárólag beazonosították. És hát egy ács kizárt, hogy olyan dolgokat cselekedjen, amit cselekszik, tehát valami nagy hamisság lehet az egész mögött, ezért bezárták a szívüket, egymást hergelve Jézus ellen. Így a hitetlenség csak egyre nőtt körükben. Ez egy veszélyes, de emberi viselkedés. Az ellenkezője is lehetséges, hogy nemes, szép dolgokban támogatjuk egymást a nemes és szép felé, de ez általában nehezebben megy...

Mai világunkban mi is történik körülöttünk Jézussal? Jézus megjelenik közöttünk minden szentmisén valóságosan az Oltáriszentségben. És mi tudjuk, hiszen látjuk, hogy az csak egy kenyérdarab, az csak egy kis anyag darab, egy ostya. Ezt ma is oly sok katolikus teljesen egyértelműen tudja, ne magyarázzon neki senki, hogy ott Jézus jelenik meg! Pedig Egyházunk alap dogmatikus tanítása, hogy Jézus valóságosan megjelenik a Szentostyában! Ezt a fizikai tapasztalás szerint valóban nehéz hinni. De muszáj nekünk materialistának lennünk, ha katolikusként valljuk magunkat?

Ugyanazt tapasztaljuk, éljük át ma is, mint a názáreti zsinagógát betöltő emberek ott, az ő templomukban. Láttak valakit, akiről „tudták”, hogy kicsoda, ezért nem hitték el, hogy Ő valóban a Messiás. És mi látunk egy ostyát, egy egyszerű kis kenyérdarabot, és „tudjuk”, hogy az egy ostya, és nem nagyon akarjuk elhinni, hogy abban valóságosan jelen van Jézus Krisztus – ahogy az utolsó vacsorán megígérte, hogy velünk marad a világ végezetéig.

Érdemes elgondolkodnunk azon, hogy mennyiben tudunk vagy akarunk különbözni a názáreti zsinagógát akkor éppen megtöltő emberek lelkeségétől? Akarunk-e, vágyunk-e hinni abban, hogy a Szentostyában valóságosan jelen van Jézus Krisztus?

Jánossy Gábor

Mária- kegyhelyek

Máriapócs

Máriapócs a Debrecen–Nyíregyházi egyházmegye területén van, a Hajdúdorogi görög katolikus püspökséghez tartozik. A középkori eredetű Pócs községben a XVII. század második felében a mai templom helyén az itt élő görög katolikus ruszinok kis fatemploma állt. (A „Pócs” helységnevét a „Pál” személynév kicsinyítőképzős változata.) Csigr László helybéli lakos rendelte meg ebbe a templomba a törökök fogságából való megmenekülésének emlékére, fogadalmi ajándékként az Istenszülő Szűzanya képét. A táblaképet Papp István helybéli festő készítette 1675-ben.

Pócsot a képnek 1696. évi csodálatos könnyezése tette híressé. A kép november 4-től tizennégy napon át szüntelenül, utána pedig – kisebb megszakításokkal – december 8-ig könnyezett. A könnyezésnek az akkor a faluban állomásozó, magánháznaként elszállásolt katonák is tanúi voltak. A könnyezés híre Bécsbe is eljutott. A képet I. Lipót császár rendelkezése Bécsbe szállították, és a Szent István dómban helyezték el, jelenleg is ott van a dóm jobb oldali első mellékoltárán. II. Rákóczi Ferenc a szabadságharcot elindító kiáltványához kapcsolódó „Centum gravamina” (száz sérelem) között a pócsi kegykép Bécsbe vitelét és ott tartását is megemlíttette. A kép új helyén nem könnyezett. (A címlapon ez a kép látható.)

A csodás Mária ikont visszakövetelő pócsiak megnyugtatóra Telekessy István egri püspök 1707-ben egy *hasznos* képet festtetett. Ez 1715. augusztus 1-én, 2-án és 5-én ismét könnyeket hullatott. A harmadik csodás könnyezést 1905. december 2-tól 9-ig, majd december 30-án és 31-én jegyezték föl. Mindhárom könnyezés valódiságát egyházi vizsgálat igazolta. A községet az egri püspök 1715-ben Szűz Mária kegyhelyének nyilvánította, és 1799-től kezdve Mária Pócsnak nevezték.

A csodás esemény hírére indult meg mindjárt az első könnyezés után a Mária-tisztelők tömeges zarándoklata Pócsra, és a község azóta hazánknak egyik legnagyobb, évente sok tízezer zarándokot vonzó katolikus kegyhelye

lett. Nemcsak magyar görög katolikusok és római katolikusok jönnek ide, de rendszeresen látogatják ruszinok, szlovákok, románok, valamint németek és lengyelek is. Az I. világháború előtt mindezekben a nyelveken volt prédikáció és gyóntatás is.

Mária közbenjárására számtalan csodás gyógyulás történt a kegyhelyen, ezt tanúsítja a kegykép közelében a falra függesztett sok mankó, hajfonat, kép és nemesfém ajándék. Érdekes történet fűződik a templom északi oldalán lévő falhasadékban lakó méhekhez. A XIX. század elején egy nagykállói református magyar köszvényes fájdalmi miatt Máriapócsra zarándokolt. A pócsi Mária közbenjárására csodásan meggyógyult, és ekkor fogadalmat tett, hogy egy kas méhet ajánl föl Máriának. Hazafelé menet meggondolta magát, és visszavonta fogadalmát. A Máriának szánt méhek azonban elröpültek méheséből, és a templom falába fészkeltek be magukat.

A máriapócsi és más kegyhelyeken előfordult csodás könnyezések elsősorban a Szűzanyának a szenvedőkkel való anyai együttérzését nyilvánítják ki. A pócsi csodáknak három különleges mondanivalót tulajdonítanak: a ruszin pravoszlávia és a római egyház uniójának sürgetését, szomorúságot a török elleni háborúk és az azt követő járványok okozta sok szenvedés miatt, szív-fájdalmat a reformáció térhódítása miatt. A csodás események nagy segítséget nyújtottak a katolikus egyháznak az ezeken a területeken végzett munkájában.

A mai görög katolikus kegytemplomot 1731 és 1749 között építették. A templom északi oldalán, az ikonosztazion mellett áll a kegyoltár a kegyképpel, amelyhez lépcsőn lehet följutni. A templomot XII. Pius pápa 1948-ban a Mária-év kapcsán *basilica minor* rangra emelte. Két főbúcsúja Nagyboldogasszony napján (augusztus 15.) és Kisasszony napján (szeptember 8.) van. Búcsú van ezenkívül minden Mária ünnepeken, május minden vasárnapján, Illés-napon (július 20.), Életadó Szent Kereszt ünnepén (szeptember 14.), Istenszülő oltalmakor (október 1.), Istenszülő templomba való bevezetésekor (november 21.) és Myrai Szent Miklós napján (december 6.).

II. János Pál pápa 1991. évi magyarországi látogatásakor augusztus 18-án volt Mária-pócsra és mondott itt szentmisét. Az ő akkori imádságával együtt mondhatjuk ma is, talán még sokkal inkább, mint tizenhárom évvel ezelőtt:

„Mária, az Egyház anyja, a máriapócsi kegyhelynek és a világ minden kegyhelyének Anyja, legyen anyja egységünknek a hitben!”

K. D.

Mária Korszaka

A magyarországi Máriás Papi Mozgalom életéből

Olaszországban, Collevaleza-ban tartottuk idén is a Máriás Papi Mozgalom nemzetközi nagy találkozóját folytonos cönákulum formájában 2012. június 24-30-áig. Annak ellenére, hogy Stefano Gobbi atya, a Mozgalmunk alapítója, már tavaly meghalt (2011. június 29-én), épp olyan lelkesen vettünk részt, mint az elmúlt években. Kb. 250 pap és kb. 20 Püspök jött össze a világ minden részéből. A magyar nyelvterületről ketten vettünk részt. Reméljük, hogy jövőre többen leszünk.

Ezen a lelkigyakorlaton több gyönyörű előadás hangzott el, többek között ez is, amelyet magyarra fordítottam. Francis Geremia C.S. atya tartotta, aki az Amerikai Egyesült Államok és Kanada felelőse. A az előadás címe:

Zűrzavar kora

1937. július 2-án Amelia Earhart vége felé közeledett a világmérföld útjának. Már 30.000 kilométert utazott az ő Lockheed Electra nevű két motoros repülőgéppel. Átkelt a Csendes Óceán középső részén. Az utolsó résznél tartott, mielőtt megérkezett volna Kaliforniába.

Még utoljára meg kellett volna állnia, hogy üzemanyagot vegyen fel a Howland szigeten. A sziget egy apró pont volt a tengerben. Amelia (pilóta) megjegyezte a (szigetet) a térképen, de, sajnos, nem sikerült megtalálnia, közben előre-hátrament, keresve azt. Reggel 8 óra 44-kor rádióon hívta a tengerparti őrséget és mondta: „Feleltetek kell, hogy legyünk, de nem sikerül látni benneteket”. Ezek voltak az utolsó szavai, mielőtt a repülőgép eltűnt volna az óceánban. Mi történt?

Egy kutató állította, hogy Amelia (pilóta) azért nem találta meg a Howland Szigetet, mivel ebben az időben az irányító térkép a szigetet téves helyen mutatta. Ő téves koordinátákat követett. Mekkora tragédia! – és mind egy térkép téves koordinátái miatt.

A történet lényege az, hogy Amelia (pilótának) a zűrzavar és a tévedés a halálát okozta. És mi történik velünk az életünk hosszú útján? Mi is keresünk.

Melyek is pontosan az élet koordinátái? Melyek az Ég koordinátái? Ma ezeket a koordinátákat lábbal tapossák. Nehéz világosan látni. Ennek következtében sokan az útirányon kívül vannak, és komoly veszélyben forognak.

A becsapás befolyása

A Gonosz elhomályosította az élet koordinátáit. És amikor az igazság homályba borul, következik a katasztrófa.

„Mennyire sikerül a Sátánnak, ősi ellenségemnek becsapnia és bűnre vezetnie benneteket!.. A hit hajótörését okozza bennetek, és észrevétlenül sodor a tévedésbe” (1976. augusztus 22.)

„E tévedések terjedése miatt sokan eltávolodnak az igaz hittől, beteljesítve a jövendölést, amelyet Fatimában adtam nektek: 'eljön az idő, amikor sokan elveszítik az igaz hitet'... (1989. június 13.)

A becsapás igazi hatalma, halálos veszélye ebben a valóságban rejlik: a bűnt nagyon gyakran a becsapás előzi meg. Ha visszatérünk a Teremtés Könyvéhez, megkérdezhetjük: mi előzte meg az elbukást? A kísértés? Igen: de sokkal jobban a becsapás. Miután ettek a tiltott fának a gyümölcséből, Éva nem mondta-e Istennek: „A kígyó becsapott engem”? Ez volt az első támadás az igazság ellen, amikor a Kígyó becsapta Évát, mondván: „Nem haltok meg!”

Ezen ok miatt a Gonosz mindenekelőtt az Ősi Hazudozó: minden dologtól jobban keresi, hogy becsapjon (bennünket), meghamisítsa az igazságot, elrejtse és eltakarja a világosságot az ő homályos sötétségével, mivel a világosság legyőzi őt. Tehát a Sátán mindig el akarja oltani a fényt. És a Szűzanya figyelmeztet minket:

„Így terjed a sötétség, és a Sátán füstje mindent igyekszik beburkolni” (1977. március 10.)

A Sátán a sötétségben uralkodik

Egyik éjszaka Assisi régi Bazilikájában Copertino-i Szent József imádkozott Szent Ferenc sírjánál. Hirtelen hallotta, hogy veszélyesen kinyílt az ajtó, és látta, hogy belépett egy ember. Az ember léptei olyan hangosak voltak, hogy úgy tűnt, mintha a lábai vassal és lánccal lennének befedve. József figyelmesen nézte őt. Észrevette, hogy amíg az ember közeledett, eloltódtak a fáklyák lángjai egyik a másik után, és ahogy haladt előre, mindegyik eloltódott, amíg a betolakodó teljes sötétségben nem állt előtte.

Mindjárt utána, az Ördög – mivel ő volt – nekirontott Józsefnek dühödten, letepergte őt a földre, és fojtogatta. József azonban Szent Ferencet hívta

(segítségül), és látta őt kijönni a sírból. Szent Ferenc azonban nem ragadta meg az Ördögöt. Inkább ment és újra felgyújtott minden világosságot, egyiket a másik után egy kis gyertyával. És ezeknek a fényeknek a világosságánál az Ördög azonnal eltűnt. Nem volt titok Szent Ferenc számára, hogy a fény az, ami legyőzi az Ördögöt. (da „San Giuseppe da Copertino”, di P. Angelo Pastrovicchi, 81-82. oldal)

„A Gonosz csábításai oly alattomosá és veszélyessé váltak, hogy bárkit félre tud vezetni” (1976. augusztus 7.).

A hajlamunk, hogy becsapottak legyünk, hasonlít egy kicsit Hans Christian Andersen: „Császár Új Öltözeté” (című) meséjében szereplő Királyhoz és a polgárokhoz. Amikor a két csaló megérkezett a városba, rávettek mindenkit, hogy csodálják a Császár új öltözetét, mely a legfinomabb és a legtökéletesebb szövetből készült. Beszélték, hogy ez a szövet fantasztikus tulajdonsággal rendelkezik, hogy láthatatlan az számára, aki megbocsájthatatlanul ostoba. Tehát természetesen mindenki dicsőítette a nagyon szép öltözetet, amely valójában láthatatlan volt, vagyis valójában nem is létezett!

Sátán, a nagy csaló

Így a Sátán is, a nagy csaló, becsapta a személyeket, agyafúrtan feltalálva egy „Isten nélküli mennyország” rendkívüli szép délibábját, ami valójában nem is létezik, ami voltaképpen egy nagy illúzió. A Szűzanya mondja nekünk:

„Ez a világ egyre jobban eltávolodik Istentől... így esik bele az istentagadás sötétségébe, és a hazugság ábrándjába, hogy meglesz Isten nélkül is” (1976. november 20.).

„A Mennyországot, azt az igazit, azt soha sem lehet e földön fellelni” (1976. augusztus 15.).

A Zsinat állítja: „A teremtmény a Teremtő nélkül valóban eltűnik” (II. Vatikáni Zsinat: Konstitúció Az Egyház a Mai Világban).

Csapdában vagyunk a ravasz Kísértő arrogáns és hazug ígéretei miatt, aki egyszer a sivatagban hangoztatta: „Minden hatalmat és dicsőséget neked adok – mondta –, mert hisz én kaptam meg, és annak adom, akinek akarom. Ha leborulva hódolsz előttem, az mind a tiéd” (Lukács 4,6-7).

Délibáb! Mennyire csábító! „Az élvezet rabjaivá tett benneteket”, figyelmeztet minket a Szűzanya (1987. október 13.). És mennyien vannak azok, akik egy hamis boldogságot választottak Istentől távol, Édentől keletre!

Mennyien mondtak „igent” ennek a délibábnak!

Édesanyánk mondja nekünk: „A Sátán félrevezette az egész emberiséget, így eltávolította azt Istentől, és megalkotta számára a romlottságának bálványait: az élvezetet, a pénzt, a kevélységet, az önzést, a szórakozást és a tisztátalanságot” (1993. december 8.).

„Védekeztek a szavak és a képek áradata ellen, amely mindent magával sodor és megfertőz... És így Ellenfelemnek sikerül elcsábítania (benneteket)” (1980. március 25.).

Az ember képét a Gonosz eltorzította, és így nem sikerül többé megkülönböztetni az igazit a képzeletitől. Így követi az (ember) a hiábavaló délibábokat. „Minden hiábavalóság és szélkergetés.”, mondja a Prédikátor (2,11).

De amikor az (ember) azokat hajhássza, azok állandóan futnak előle. Az embernek nem sikerül megértenie, hogy valójában nem azok, aminek tünnek, vagyis hogy csak délibábok. Követi azokat, és felfedezi, hogy (azok) nagyon tiszavirág-életűek, mulékonyak, ideiglenesek, foszlékonyak és megtévesztőek. És a végén csalódottá, összezavarodottá, és elkeseredetté válik, mert az ő szíve soha sem elégül ki. Mindenek ellenére az ember továbbra is elkeseredetten utasítja vissza (annak) az elfogadását, hogy a mennyország nem található ezekben a csábító délibábokban. Mennyire igazak a Szűzanya szavai: „Megrészegülnek az ürességtől”, valójában megbolondulnak a semmitől, elbűvölődnek a ködtől.

Mintha az emberiség meg lenne hipnotizálva. A Sátán nemde elbűvölt sokukat, beleejtve őket egy mély elbűvölésbe (transba)? Ez a bűvölet (abból) áll, hogy elveszítik az Isten valóságának az érzését. Egy elbűvölt személy nincs tudatában a valóságnak: elveszett az álmok világában, egy képzeletbeli világban. Hasonlít egy alvajáráshoz: a szemei nyitva vannak, de ő alszik, elaludt Isten számára, elaludt az örökkévalóság számára, elaludt a felebarát ítéletére, elaludt a Pokol létezésére. Fausztina nővér az ő naplójában leírja az ő lemenetelét a pokolba. Meglepetten fedezte fel, hogy a lelkek többsége a pokolban nem hitt abban, hogy létezik a pokol, amíg a földön éltek.

A feladat, amit a Szűzanya ránk bíz (Stefano atya 2006-os leveléből)

A feladat, amit a Szűzanya, ránk, a Máriás Papi Mozgalom papjaira és híveire bíz, akik az Ő Szeplőtelen Szívének ajánlottuk magunkat, az, hogy az új evangelizáció apostolai legyünk. Hirdetnünk kell új erővel, új bátorsággal, megújult és sértetlen hűséggel az üzenetet, amelyet Jézus bízott az Egyházzal. Azonban teljesen tudatában kell lennünk az akadályoknak, melyek szembeállnak az Evangélium hirdetésével. Ezek:

a. *Relativizmus a Dogmában:* A hit alapvető krízisét éljük, mely a hittagadás mind nagyobb elterjedéséhez vezet. Terjed az irányzat, hogy nem fogadják el a hit-igazságok végleges jellegét: így egyes (dogmákat) tagadnak, másokat meg teljesen figyelmen kívül hagynak.

„A nagy hittagadás ezen napjaiban a Föld végső határáig hirdetenek kell mindenkinek Jézus Evangéliumát. Terjesszék a világra leszállt nagy sötéttségben Krisztusnak és az Ő Igazságának a fényét” (1994. december 8.).

Beszélnünk kell a halálról, Isten ítéletéről, a pokolról, a Tisztítóútról, a Mennyországról, a Keresztről, mely üdvözít, a bűnről, mely eltávolít Istentől, a kötelességről, hogy megéljük a keresztséget követve az utat, amelyet Jézus jelölt ki számunkra az Evangéliumában.

b. *Naturalizmus a Szentírásban:*

„Jézus az Igazság, mert Ő az Élő Ige – forrása és pecsétje az egész isteni kinyilatkoztatásnak. Ezért törekszik (az egyházi szabadkőművesség) elhomályosítani isteni Szavát természetes és ésszel érthető magyarázatokkal, megkísérelve, hogy érthetőbbé és elfogadottabbá tegye, megfosztva minden természetfeletti tartalmától. Így terjednek a tévedések a katolikus Egyház minden területén” (1989. június 13.).

c. *Permisszivizmus (engedékenység) az Erkölcsei Életben:* Ma az elvilágiasodás (szekularizmus) miatt, ami a mi időnk kultúráját jellemzi, létezik egy általános irányzat, mely igazolja a bűnt, nem tekinti azt rossznak, ellenkezőleg értéknek és jónak. Isten Törvénye áthágásának a fogalmát a saját szabadságának a törvényesített kielégítésével helyettesíti. Nekünk (arra) kell formálnunk a híveket, hogy a bűnt úgy értsék, mint egy erkölcsi rosszat, mely Isten Törvényének a megsértéséből és az Ő Atyai szeretetének a visszautasításából áll.

A súlyos és a halálos bűn megfoszt bennünket a megszentelő Kegyelemtől, elszakít bennünket az Istennel való közösségtől, és ha ez az (Istentől való) elválás a halál pillanatában is tart, akkor, a pokolba vezet. Ma nagyon sürgős prédikálni a szentségi, személyes gyónás szükségességét azok számára, akik halálos bűnben vannak. Felszólítom a Máriás Papi Mozgalom tagjait a gyakori gyónásra, ami jellemeznie kell mindenekelőtt a mi papi életünket, és mind készségesebben álljunk a hívek rendelkezésére, akik szeretnék megkapni a Bűnbocsánat Szentségét.

d. *Fegyelmeztelenség a Liturgiában:*

„A fegyelmeztelenség az a könnyedség is, ahogy elhanyagolják az Egyház által megállapított mércéket a liturgikus élet és az egyházi élet szabályozására. Ma mindenki igyekszik magát saját ízlése és elgondolása szerint

rendszerbe illeszteni. Mily botrányos könnyedséggel sértik meg az Egyház által meghatározott normákat” (1979. február 2).

e. *Engedetlenség a Pápa Tanítóhivatala ellen:*

„Anyai Szívemet megsebzí, amikor látom, mily gyakran veszi körül a Szentatya szavát és tetteit fiaim hallgatása és távolléte, míg ellenfelei mind inkább sújtják és gátolják őt. E belső megosztás az oka, hogy a (Pápa) szolgálatát nem támogatja kielégítően, és nem hirdeti az egész Egyház, pedig Jézus azt akarta, hogy egység vegye körül Péter utódját” (1979. február 11.).

„Papjaim, akiket éppen Mozgalmamban egyesíték a Sátán előnyomulásának a megfékezésére, nektek kell a Pápával együtt erős gátat képeznetek. Terjesztenek kell, amit mond, meg kell őt védenetek, mert a keresztest a történelem legnagyobb viharában kell hordoznia” (1979. február 11.).

f. *Figyelmetlenség az Eucharisziával szemben:* Az Eucharisztikus év, sajnos, nem hozta meg az Egyházban a szeretet, az imádat és a jóvátétel felvirágzását az Eucharisztikus Jézus iránt. Most ez egy feladat, amit a Szűzanya a Máriás Papi Mozgalomra bíz, mert csak az Eucharisztikus Jézusnak kell lennie az új evangelizációnak a szíve és a központja.

„Kérem, hogy tartsanak ismét mindenhol szentségimádási órákat a legszenőbb Oltáriszentségben kitett Jézus előtt. (Azt kívánom), hogy növekedjék a szeretet hódolata az Oltáriszentség iránt, és ez nyilvánuljon meg jámborságotok látható, de oly kifejező jeleivel. Vegyétek körül az Eucharisztikus Jézust virággal és fényvel, halmozzátok el gyengéd figyelemmel, közeledjétek hozzá a térdhajlás és az imádat mély tiszteletadásával” (1987. augusztus 21.).

g. *Vallási szinkretizmus:* A vallásos globalizmus alattomos és veszélyes kísértése miatt, mely igyekszik egyenlővé tenni minden vallást ezekben az időkben, az Egyháznak az egész világnak hirdetnie kell bátorsággal és a tanúságtételének az erejével, egészen a vére ontásáig azt, amit Szent Péter a Szinédrium előtt hirdetett: „Nincsen üdvösség senki másban, mert nincs más senki az emberek között az ég alatt, akiben üdvözlünk lehetne (csak Jézus Krisztus)” (ApCsl 4,12.).

Jézus Krisztus az Első és az Utolsó és a cél, az Alfa és az Omega, a fényes Hajnalcsillag, mely minket elvezet, hogy megéljük az ő dicsőséges visszatérésének napját. Legnagyobb szeretettel és teljes hűséggel kövessük mindannyian XVI. Benedek Pápát, akit ezekben az időkben a Szentlélek az Egyháznak ajándékozott, a mi nagyon szeretett II. János Pálunk szenvedése és imája által is, aki most a Mennyországból követ és megáld bennünket. Ő, aki látta az Egyházat „bárkaként, ahova a víz mindenhol folyt be és a (bárka) süllyedt” (Keresztút 9. Állomása: Nagypéntek, 2005), kormányzásra

került, hogy ezeknek az időknek a viharos tengerén szilárdan vezethesse a biztos kikötőbe, ahol találkozik Jézussal, az Alapítójával és Urával.

Az alvajáró

Folytatja a járást, de nem tudja, hova. Folytonosan halad minden irányba, de céltalanul, mert nem megy egyik oldalra sem. Az ő lelke egy speciális börtönben találja magát, a bűvölet állapotában. A Sátán bebörtönözte a lelkét, mint egy madarat a kalitkában. Szűzanya nekünk mondja:

„Miért alszanak ma is közületek oly sokan?” (1976. március 7.).

„A Sátán becsapta és félrevezette még azokat is, akiknek fényként kellene élniük mások számára, és akik már csupán a kétely, a bizonytalanság, a hiányzó hit sötétségében botorkálnak” (1974. július 24.).

„Az élvezetek kétségbeesett keresése” (1994. június 11.) annyi zaklatottságot és teljes elgyötörtséget idéz elő, hogy erővel az emlékezet üressége kíséri Isten létezését. A materializmus ateizmushoz vezet. (Ez) az ateizmusnak egy fajtája – „az amnézia (altatás) ateizmusa”, Isten elfelejtésének az ateizmusa: „Az emberek elfelejtették Istent” (1974. október 29.).

És mik ennek az Isten nélküli aluszékony tudatlanságnak a következményei? Íme Jézus által leírt következmények: „Boldogok azok a szolgák, kiket uruk érkezése ébren talál!” (Lukács 12,37), és hozzá kellene adni: „átkoztak azok a szolgák, kiket uruk érkezése alva talál!”

Ez az alvajáró elbűvölése nem azonosítható-e pontosan az Evangélium „elaludt szüzei” „aluszékonyágával”, akik késve érkeznek, és akik kizárva találják magukat a lakodalmas teremből, és csak (azt) hallják: „Bizony mondom nektek, nem ismerlek benneteket” (Máté 25, 12).

Utána a „szűk kapuról” szóló példabeszédben a későn érkezők hasonló sorsot tapasztalnak, mikor kopogtatnak az ajtón, és hallják azokat a szörnyű szavakat: „Nem tudom, honnét vagytok! Távozzatok tőlem mind, ti gonosz-tevők!” (Lukács 13, 27.).

És azoknak a papoknak, akik eladták magukat a világnak, azt mondja nekik a Szűzanya:

„Élő halottakká, meszelt sírokká váltak” (1977. március 10.).

A zűrzavar kora

A világ segédkezett az „Értelem korának” és az „Illuminizmus (felvilágosodás) korának” (a megalakulásánál). És most a „Zűrzavar Korához” érkezett. Ez a mindenütt elterjedt becsapás, hamisság és illúzió miatt a mi modern korunkat nevezhetjük a „Zűrzavar Korának”.

Sokkal mélyebb a („Zűrzavar Korának”) a sötétsége, mint azoknak a századoké, melyeket a történelem „Sötét Századoknak” hív, mivel elveszítették az igazság fényét, és nem létezik nagyobb sötétség, mint mikor az *igazságot elveszítik*. Édesanyánk értesít minket:

„Hányan vesznek el naponta az általános és veszélyes zűrzavar sodrában!” (1982. június 30.). És még:

„Azok, akik tegnap még jók és nagylelkűek voltak – az általános zűrzavar sodrában – félénk, bizonytalan, szinte megbénult emberekké válnak” (1973. december 28.).

Ennek a zűrzavarnak az egyik hatása a *haszontalanság*. A zűrzavar bizonytalanságba visz minden irányban, mindenekefelett ami az igazság érzését és célját illeti. És ahol az igazság látása a zűrzavar ködébe vész, (ott) a remény a kétségbeesésben vész el. És sokak számára tehát az élet hiábavalónak tűnhet, semmi jót nem hozva, (legfeljebb) bizonytalan és haszontalan értékeket.

John Bunyan 1678-ban írt híres és puritán könyvében, „Vándor Haladása” elbeszéli az egyik keresztény zarándok történetét a Mennyei Város felé. Az alatt, míg a jó szándékú keresztény a hosszú úton haladt, sok veszéllyel és viszontagsággal találkozott. Egy napon azt vette észre, hogy elkerülhetetlenül át kell haladnia egy gonosz városon, melyet a „Hiábavalóság Vásárának” neveztek. Elég korán az ő jelenléte a kereskedelem piacán összeomlást idézett elő. E miatt vasra verték és láncokkal megkötötték, és ketreche zárták!

(És mi volt) a vád? – az ő szokásait és meggyőződéseit ellentétesnek tartották a „Hiábavalóság Vásárának” a polgárainak (a meggyőződésével). Tehát megvádolták, hogy olyan „dolgokat mondott, melyeket nem kellett volna mondania”, és hogy az ő „hit-elveinek” a „tudatlan fogalmai” „zűrzavart és megoszlast” idéztek elő a városban. Ennek következtében elítélték magasfokú árulásért, és bebörtönözték, mint egy „ellenséget és nyilvános veszélyt”, mint „egy örültet, mint egy bolondot”! A földi zarándokutunkon a Mennyei Város felé, mi is a Hiábavalóság Vásárának bűnös határain belül találjuk magunkat. Szűzanya mondja:

„Rossz idők járnak rátok, mert az emberek szíve megromlott, bezárult, kihűlt, megkeményedett” (1992. október 13.).

„Ellenfelemnek sikerült a világot romlott és bűnös Babilonná változtatnia” (1987. október 13.).

A r ó z s a f ü z é r

Nyissátok meg szíveteket!

„Drága gyermekek! Ma is örömmel hívlak benneteket, hogy nyissátok meg szíveteket és hallgassatok hívásomra. Újra szeretnélek közelebb vonni benneteket Szeplőtelen Szívemhez, ahol menedéket és békét találtok. Nyiljatok meg az imára, mindaddig, míg örömmé nem válik számotokra. Az ima által a Magasságbeli bőséges kegyelmet fog adni nektek és kinyújtott kezemmé váltok ebben a békétlen világban, amely a békére vágyakozik. Gyermekeim, tegyetek tanúságot életetekkel a hitről, és imádkozzatok, hogy a hit napról napra növekedjen a szívetekben. Veletek vagyok. Köszönöm, hogy válaszoltatok hívásomra.” (2012.01.25.)

Isten Anyja ebben az üzenetében is arra hív bennünket, hogy nyissuk meg szívünket és fülünket hívása és szeretete előtt. Imára való nyitottságra hív bennünket mindaddig, míg az imádság örömmé nem válik számunkra. Láthatjuk a természetben, hogyan nyílik ki a virág a napsugár hatására, mely fényt és a meleget ad neki, ezáltal borul virágba és lesz széppé. A virág ki van téve a nap sugarainak, ezért élhet. Ugyanennyire fontos az is, hogy mi is kitegyük magunkat az imádság által a Magasságbelinek, így várva szívünk megnyílására.

Sokszor hallottuk, többnyire ugyanazon szavakat az elmúlt években Szűz Mária üzeneteiben. Akkor is, ha újra és újra halljuk azokat, buzdítás számunkra, hogy feltegyük a kérdést: miért ismétli, és miért mondja újra ezeket a dolgokat? Biztosan azért ismétli, mert látja, hogy zárkóztak vagyunk és az ima valóságban van. Minden üzenetében észrevehetünk és megtanulhatunk valamit, ami szükséges és fontos a számunkra. Arra tanít bennünket, hogy a Magasságbeli egyedül az imádságon keresztül árasztja ránk kegyelmét. Az imádság út, melyen Isten jön hozzánk. Azonban nem állhatunk meg annál, hogy a kegyelem passzív befogadóivá válunk. Amikor befogadjuk a kegyelmet, elkerülhetetlen, hogy tanúságot tegyünk róla. A kegyelem befogadása a mások előtti tanúságtételben nyilvánul meg, nyer igazolást. Tanúságtételünknek mindig alázatosnak, szeretetteljesnek és szabadnak kell lennie. Ez egyben kritérium is, mely által felismerhetjük, hogy a tanúságtétel Isten Lelkétől való-e, vagy sem.

Szűz Mária sohasem erőszakos velünk szemben, tiszteli szabadságunkat, mindig biztat, kér és hív, mert a javunkat akarja. Így nekünk sem szabad

nyomást gyakorolni és erőszakot alkalmazni másokkal szemben, hanem alázattal, türelemmel és szeretettel kell tanúságot tennünk. Ezért példa számunkra Szűz Mária, akit maga Isten ajándékozott nekünk példaképpül, akit jó követnünk, hogy felfedezhessük a boldogság és az öröm teljességét.

Minden ember magában hordozza a boldogság utáni vágyat. De, melyik az a hiteles vágy, mely betöltheti azt az ürességet, melyet magunkban hordozunk? Erre a kérdésre Szűz Mária ad és adhat választ. Arra hív bennünket, hogy Szeplőtelen Szívében találjunk menedéket és békét. Ha maga Isten is az ő szívében talált menedéket és békét, akkor biztosak lehetünk abban, hogy mi is ott lelhetünk menedékre és békére.

Imádságainkban gyakran megtapasztaljuk a szétszórtságot, a különböző gondolatok ide-oda cikázását, melyben megjelennek személyek, helyzetek, melyek el akarják vonni figyelmünket és alkalmatlanná akarnak tenni bennünket az imára. Ilyen esetben fontos kitartani, őszintén Isten elé állni és azt mondani: „Istenem én nem tudom megnyitni a szívemet. Azt sem tudom miért zárult be előttem. Kérlek, Uram tekints szívem vágyára és segíts kegyelmeddel, hogy megnyíljak számodra.”

Csak a szeretettapasztalat, vagyis annak tapasztalata, hogy szeretve vagyunk, nyithatja meg szívünket. Annak hiszünk, akiről tudjuk, hogy szeret bennünket, hallgatunk rá és megtesszük azt, amit mond. Így van ez a hitéletben is. Annak tudunk megnyitni, akit jól ismerünk, és akinek hiszünk. Szűz Máriát mások tapasztalatából is ismerhetjük, de személyesen is megtapasztalhatjuk édesanyai szeretetét. Megélhetjük Szeplőtelen Szívének tisztaságát és szépségét, ahol menedékre és békére találunk.

Csak egyetlen útja és módja van Szűz Mária megismerésének és a vele való találkozásnak, ez pedig az imádság. Az ima és a hit mindig együtt jár. A hit az imádságból táplálkozik. Ima nélkül a hitünk lassan-lassan elhalványul és megszűnik.

A francia költő Charles Peguy az egyik művében leírja életének legnagyobb hitből fakadó cselekedetét. Személyes tapasztalatát egyes szám harmadik személyében írja le a következőképpen: „Egy embernek volt három gyermeke, akik egy szörnyű napon súlyosan megbetegedtek. A felesége nagyon megrendült. Sokkot kapott és megbénult a fájdalomtól gyermekei miatt. Szinte megnémult. Olyan volt, mint egy sebzett állat. De, ő a férj és az apa nem félt beszélni. Megértette, hogy ez így nem mehet tovább, ezért felbátorodott. Gondolatain saját maga is csodálkozott. Valóban nagyon bátor volt.

Imádságban megfogta mindhárom gyermek kezét és igazi édesanyjuk kezébe helyezte. Ebben a pillanatban átélte, hogy ez az igazi édesanya

elmosolyodik, majd dühössé válik. Azt mondta, hogy ez már túl sok neki és kiesnek a gyermekek a kezéből. De az apa újra az imában megfogta mindhárom gyermeke kezét és békésen annak kezébe helyezte, aki a világ minden fájdmát megélte. Ő pedig Szűz Mária. Azt mondta neki: 'Nézd, neked adom gyermekimet, én pedig elfordulok és elfutok, azért, hogy ne tudd visszaadni őket. Nem akarom őket többé, mostantól neked kell gondoskodnod róluk.' Ez a bátorság igaz tette volt. Attól a naptól kezdve természetesen minden a jó úton haladt, hiszen a Szent Szűz volt az, aki gondoskodott róluk.'

Mindez olyan bátornak és egyszerűnek tűnik. De, pontosan azt, ami egyszerűnek tűnik, sajnos nem tesszük.

Szűz Mária ebben az üzenetében arra hív, hogy tegyük meg a hit és a döntés bátor és egyszerű cselekedeteit, hogy megtapasztalhassuk az élet teljességét és értelmét.

Boldog Teréz anya mondta: „Milyen könnyű legyőzni Istent? Csak átadjuk magunkat neki, és ő már a miénk. Ezután semmi más nem lehet a miénk, csak Isten, azonban Ő minden. A teljes önátadás azt jelenti: akkor is, ha ő darabokra tör, azt fogom kiáltani: 'Minden darab a tiéd!'”

Szűz Mária vezessen el bennünket Szeplőtelen Szíve által az élet teljességére.

Asszonyunk, Szűz Mária az úton, mennyire szeretnénk hasonlítani rád, nehéz utunkon! Zarándokok vagyunk, ahogyan te is. Néha útjaink során táskánkából eltűnik a térkép, mely értelmet ad útjainknak.

Kérünk Téged, erősítsd meg életkedvünket. Add, hogy útjaink a te útjaidhoz legyenek hasonlóak – az emberekkel való találkozás eszközei, és ne „szigetelőszalag”, mellyel bebiztosítjuk magunkat arisztokratikus magányunkba.

Fogd meg kezünket; és amikor úgy látod, hogy letértünk az igaz útról, az út szélére sodródtunk, állíts meg bennünket, ó legholdogabb Szamaritánusunk, és öntsd sebeinkre a vigasztalás olaját és a remény borát! És vezess minket újra az igaz útra.

Segíts, hogy e siralomvölgy ködéből, ahol felsorakoznak nehézségeink, tekintetünket a helyek felé emeljük, mert onnan jön segítségünk. Akkor a mi útjainkon is felcsendül majd a legszebb hálaének a – „Magnificat”, úgy, ahogyan azon a régi tavaszi napon a judeai domboknál, amikor elindultál, hogy meglátogasd Erzsébetet. (Tonio Bello).

*fra Ljubo Kurtović
fordította: Sarnyai Andrea*